

እውነቱ ይህ ነው

3ኛ የሐንስ

ለእውነት መቆምና ሐሰተኛ ትምህርትን መቃወም በቤት ውስጥ ብቻ የሚወሰን አይደለም (2ኛ የሐንስ)፤ በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያንም ውስጥ ችግሩ አለ፤ 3ኛ የሐንስም የሚናገረው ስለዚህ ጉዳይ ነው። (አዲስ ኪዳን በተጻፈበት በግሪክ ቋንቋ ሲታይ ይህ ከሁሉ አጭሩ መልእክት ነው።) ስለ ጥንት ክርስቲያኖች፡ ስለ ሕዝቡና ስለ ችግራቸው አጭር እይታ ይሰጣል። ይህንን አጭር ደብዳቤ ስታነቡ «ለካስ ዘመናት ብዙም አልተለወጡም!» በማለት መገረማችሁ አይቀርም። ዛሬም ቢሆን ከቀድሞው ጋር የሚመሳሰሉ ሰዎችና ችግሮች ያጋጥሙናል!

በዚህ ደብዳቤ ውስጥ ካሉት ቁልፍ ቃላት አንዱ «ምስክር» የሚለው ነው። (ቁ. 3 «ሲመስክር»፤ ቁ. 6፤ ቁ. 12 «መስክረዋል፤ ይመስክሩለታል፤ ትመስክርለታለች»)፤ ይህ ማለት የምንናገራቸውን ቃላት ብቻ ሳይሆን የምንኖረውንም ሕይወት ማለት ነው። እያንዳንዱ ክርስቲያን ጥሩ ወይም መጥፎ ምስክር ነው፤ እኛም በየግላችን እውነትን እንዲስፋፋ እየረዳን (ቁ. 8) ወይም እያደናቀፍን ነን።

ይህ ደብዳቤ የተጻፈው ከማኅበሩ መሪዎች አንዱ ለሆነው ለጋይዮስ ነበር፤ ነገር ግን የሐንስ በእነዚህ ጥቅሶች ውስጥ ስለሌሎችም ሁለት ሰዎች ተናግሯል፡- ስለ ዲዮፕራጢስና ስለ ድሜፕሮስ። ሰዎች ባሉበት ቦታ ሁሉ ችግሮች አሉ፤ እንደዚሁም ችግሮችን የመፍታት ችሎታውም አብሮ ይኖራል። እያንዳንዳችን «እኔ የችግሩ ክፍል ነኝ ወይስ የመፍትሔው ክፍል?» የሚለውን ጥያቄ በታማኝነት መጋፈጥ አለብን።

በዚህ መልእክት ውስጥ ያሉትን ሦስት ሰዎች ተመልከቱና እንዴት ዓይነት ክርስቲያኖች እንደነበሩ አስተውሉ።

ጋይዮስ አበረታቹ (3ኛ ዮሐንስ 1-8)

ሐዋርያው ዮሐንስ ይህንን ሰው በጣም ይወደው እንደ ነበር አያጠያይቅም። በሰላምታው ላይ «ለተወደደው፥ ለማፈቅረው» እንዲሁም በቁጥር 5 ላይ «ወዳጄ» ብሎ ጠርቶታል። እነዚህ አጠራሮች እኛ «ውድ አቶ ዮናስ» (ምናልባት እኛ አቶ ዮናስን በግል ላናውቀው እንችላለን) እንደምንለው ዓይነት ተራ የሆኑ የተለምዶ አጠራሮች አልነበሩም። ቁጥር 4 እንደሚያመለክተው ጋይዮስ፥ ዮሐንስ ወደ ጌታ ከመራቸው ሰዎች አንዱ ሊሆን እንደሚችል አሳብ ይሰጣል። እንደዚሁም እኛ በክርስቶስ ወደ ማመን የመራናቸው ሰዎች በተለይ ለእኛ የከበሩ ናቸው። ሆኖም የተወደደው ሐዋርያ አማኞችን ሁሉ እንደ «ልጆቹ» (1ኛ ዮሐንስ 2: 1፥ 12፥ 18) ነበር የሚመለከታቸው።

ጋይዮስ እኔ በመጋቢነት የማገለግልበት ቤተ ክርስቲያን አባል ቢሆን ኖሮ እርሱን ለመውደድ ምንም ችግር አይኖርብኝም ነበር! የዚህን እጅግ በጣም ጥሩ ሰው የግል ባሕርያት ተመልከት።

መንፈሳዊ ጤንነት (ቁ. 2)፡- እዚህ ላይ ዮሐንስ ምናልባት የተወደደው ወዳጁ ሕመም እንዳደረበትና ዮሐንስም ጤናው እንዲመለስለት እየጸለየ እንደ ነበር የሚጠቁም ይመስላል። «ነፍስህ እንደሚከናወን በነገር ሁሉ እንዲከናወንልህ ጤና እንዲኖርህ እጸልያለሁ።» ነገሩ ይህ ከሆነ ሰው በመንፈስ ጤናማ ቢሆንም በሰውነት መታመም እንደሚቻል የሚያሳይ ማስረጃ ነው ማለት ነው። ሆኖም፥ እንደዚህ ዓይነት ሰላምታ በዚያን ዘመን በጣም የተለመደ በመሆኑ ብዙ የምንነጋገርበት አይደለም።

ሆኖም ጋይዮስ «መንፈሳዊ ጤንነቱ» ለሁሉም የሚታይ ሰው እንደነበር ግልጽ ነው። «የውጪው ሰውነታችን ቢጠፋ እንኳ የውስጡ ሰውነታችን ዕለት ዕለት ይታደሳል» (2ኛ ቆሮ. 4: 16)። የአካል ጤንነት የተመጣጠነ ምግብ፥ የእንቅስቃሴ፥ የንጽሕና፥ የተገቢ ዕረፍትና የተስተካከለ ሚዛናዊ ሕይወት ውጤት ነው። መንፈሳዊ ጤንነትም እንደዚሁ የተመሳሳይ ነገሮች ውጤት ነው። ራሳችንን በእግዚአብሔር ቃል መመገብና ያንን ምግብ እግዚአብሔርን በመምሰል ልምድ ሥራ ላይ ማዋል አለብን (1ኛ ጢሞ. 4: 6-7)። ራሳችንን በንጽሕና መጠበቅና (2ኛ ቆሮ. 7: 1) በዚህ ዓለም ያለውን ርኩስት እና እድፍ መራቅ (2ኛ ጴጥሮስ 1: 4፤ ያዕቆብ 1: 27)

ይገባናል። እንቅስቃሴና አገልግሎት አስፈላጊ መሆናቸው እንደተጠበቀ ሆኖ፣ በጌታ ዓርፈን ከእሱ ጋር ባለን ኅብረት አዲስ ጉልበት ማግኘታችንም አስፈላጊ ነው (ማቴ. 11: 18-30)። ሚዛናዊ ሕይወት፡ - ጤናማ፣ ደስተኛና እግዚአብሔርን የሚያስከብር ሕይወት ነው።

መልካም ምስክርነት (ቁ. 3-4)፡ - ጋይዮስ ለእግዚአብሔር ቃል የታዘዘና «በእውነት የተመላለሰ» (2ኛ ዮሐንስ 4 ተመልከት) ሰው መሆኑ የታወቀለት ነበር። ከወንድሞች አንዳንዶቹ ዮሐንስን በነበኙበት ጊዜ ጋይዮስ ለመልካም ክርስቲያናዊ ሕይወት አንጸባራቂ ምሳሌ እንደ ነበር በደስታ መስክረዋል። በራሴ የመጋቢነት ልምዴ ብዙ ጊዜ ሰዎች «እንሊት የአንተ ቤተ ክርስቲያን አባል ናት?» ሲሉኝ፣ ወይም ደግሞ «ከቤተ ክርስቲያን አባላትህ አንዱን በደንብ አውቀዋለሁ!» ሲሉኝ ምን ሊነግሩኝ ይሆን እያልኩ እሸማቀቃለሁ። ዮሐንስ ግን የጋይዮስ ስም ሲነሣ ፈጽሞ አይፈራም ነበር!

ጋይዮስን እንደዚህ ላለው መልካም ምስክርነት ያበቃው ምንድን ነው? የእግዚአብሔር እውነት ነው። እውነት «በውስጡ» ነበርና ለእግዚአብሔር ፈቃድ በመታዘዝ እንዲሄድ አስችሎታል። ጋይዮስ ቃሉን ያነብ፣ በጥምና ያሰላለለው፣ ደስ ይሰኝበትና በዕለት ተዕለት ኑሮው ያዘወትረው ነበር (መዝ. 1: 1-3 ተመልከት)። ምግብን መፍጨት ለአካል እንደሆነ ሁሉ የእውነት ቃሉን ማሰላሰል ደግሞ ለነፍስ ነው። ዝም ብሎ ቃሉን መስማት ወይም ቃሉን ማንበብ ብቻ በቂ አይደለም። በውስጣችን «ልናብላለው» እና የውስጥ ሰውነታችን ክፍል ልናደርገው ይገባናል (1ኛ ተሰሎንቄ 2: 13 ተመልከት)።

የጋይዮስ ሕይወት ሙሉ በሙሉ በእውነት የተከበበ እንደ ነበር ግልጥ ነው። እውነተኛ አኗኗር ከሕያው እውነት ይመነጫል። እውነት የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ (ዮሐንስ 14: 6) የእግዚአብሔር እውነት በሆነው (ዮሐንስ 17: 17) በቃሉ ውስጥ ተገልጧል። መንፈስ ቅዱስም እውነት ነው (1ኛ ዮሐ. 5: 7)፤ እውነትንም ያስተምረናል። የእግዚአብሔር መንፈስ በቃሉ በመጠቀም የእግዚአብሔርን ልጅ ለመግለጥና ከዚያም ለእግዚአብሔር ፈቃድ በመታዘዝ «በእውነት እንድንሄድ» ያስችለናል።

ተግባራዊ አገልግሎት (ቁ. 4-8)፡ - ጋይዮስ ከእውነት ጋር አብሮ የሚሠራ ነበር (ቁ. 8)። ተግባራዊ በሆኑ መንገዶች ቃሉን የሚያገለግሉትን

ረድቷል። ጋይዮስ ራሱ ሰባኪ ወይም አስተማሪ እንደ ነበር የሚጠቁም ነገር የለንም፤ እንደዚያ ለሚያደርጉት ግን ልቡንና ቤቱን ከፍቶ ነበር።

በዚያን ዘመን ስለነበረው የክርስቲያን መስተንግዶ አስፈላጊነት ከዮሐንስ ሁለተኛ መልእክት ተምረናል። ዮሐንስ «የተመረጠችው እመቤት» የሐሰት አስተማሪዎችን እንዳታስተናግድ አስጠንቅቋታል (2ኛ ዮሐንስ 7-11)፤ በዚህ ደብዳቤ ግን ጋይዮስን እውነተኛ ለሆኑት የቃሉ አገልጋዮች ስላደረገላቸው መስተንግዶ አመስግኖታል። ጋይዮስ በጠቅላላው ለወንድሞች ብቻ ሳይሆን በተለይ ከቤተ ክርስቲያን ጋር ኅብረት ለማድረግና ለማገልገል ለሚመጡት «እንግዶች» ማበረታቻ ነበር (ዕብ. 13:2 ተመልከት)።

በዚህ በሚያስፈራና ዓመፅ በሞላበት ዘመን ግን እንግዶችን ወደ ቤታችን መቀበል ቀላል አይደለም። በእርግጥ በቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን ተጓዥ አገልጋዮች ከራሳቸው ማኅበር የትብብር ደብዳቤ ይይዙ ነበር (ሮሜ 16:1)፤ ስለዚህ ልናስተናግዳቸው ስለምንፈልገው ሰዎች አንዳንድ ነገሮች ማወቃችን አስፈላጊ ነው። ከዚህም በተጨማሪ እምነትንና ፍቅርን ይጠይቃል። ባለቤቴና እኔ ቤታችንን ማካፈል ደስ የሚያሰኘንን ያህል አንዳንድ እንግዶችን ስናሰናብት ግን በቅሬታ ምትክ እፎይታ እንደሚሰማን ልንደብቃችሁ አልፈልግም፤ ሆኖም ብዙውን ጊዜ ደግሞ ሌሎች እንግዶቻችን ደግሞ ለቤታችን በረከት የሆኑበት ጊዜ አለ። «ሳያውቁ መላእክትን እንደተቀበሉ» ሰዎች ዓይነት ስሜት ይሰማናል።

ጋይዮስ ቤቱን ብቻ አልነበረም የከፈተው። ነገር ግን ልቡን ለፍቅር፣ እጆቹንም ለእንግዶቹ የገንዘብ እርዳታ ለመስጠት ከፍቶ ነበር። «እንደሚገባ አድርገህ በጉዞአቸው ብትረዳ» የሚለው ሐረግ «በጉዞአቸው መርዳት» ማለት ነው። ይህ ገንዘብንና ምግብን መስጠት፣ ልብሶችን ማጠብና መስፋት ሊያካትት ይችላል (1ኛ ቆሮ. 16:6፤ ቲቶ 3:13 ተመልከት)። መቼም፣ እምነታችን በሥራችን መፈተን አለበት (ያዕቆብ 2:14-16)። እንዲሁም ፍቅራችን በቃል ብቻ ሳይሆን በሥራም መገለጥ አለበት (1ኛ ዮሐ. 3:16-18)።

ቅዱሳንን በዚህ ዓይነቱ ተጨባጭ መንገድ ሌሎችን ለመርዳት የሚያነሣቸው ምክንያት ምን ይሆን? በመጀመሪያ ደረጃ አድራጎቱ እግዚአብሔርን ስለሚያስከብር ነው። በቁ. 6 ላይ «ለእግዚአብሔር

እንደሚገባ» የሚለው ትርጉሙ «ለእግዚአብሔር እንደሚደረግ» ማለት ነው። ሌሎችን ለማገልገል መሥዋዕትነት ከምንከፍልበት ጊዜ የበለጠ «እግዚአብሔርን የምንመስልበት» ጊዜ አይኖርም። «በነገር ሁሉ ደስ ልታሰኙ ለጌታ እንደሚገባ ትመላለሱ ዘንድ እንለምናለን» (ቆላ. 1: 12)። እነዚህ የበጎ ፈቃድ አገልጋዮች የጌታን ስም የሚወክሉ ስለነበሩ ለእነርሱ የተደረገ ማንኛውም አገልግሎት ኢየሱስ ክርስቶስን በቀጥታ ማገልገል ነበር (ማቴ. 10: 40፤ 25: 34-40)።

ሁለተኛው ምክንያት የእግዚአብሔርን ባሪያዎች መደገፍ (መርዳት) ለጠፋት መመስከር በመሆኑ ነው (3ኛ ዮሐንስ 7)። በዚያን ዘመን አላባቸውን እያካፈሉና ገንዘብ እየለመኑ ወዲህ ወዲያ የሚሉ ብዙ አስተማሪዎች እንደነበሩ ማስታወስ አለብን። ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ባሪያዎች እርዳታ እንደሚገባቸው በግልጽ ከማስተማሩም (ሉቃስ 10: 7)፤ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ያለው ግልጽ መመሪያም እርዳታው የሚዋጣው ከእግዚአብሔር ሕዝብ መሆን እንደሚገባው ነው። «ከአሕዛብ አንዳች ሳይቀበሉ» ማለት እነዚህ የበጎ ፈቃድ ሠራተኞች ካልዳኑት እርዳታን አይጠይቁም ነበር ለማለት ነው። አብርሃም አብረውት የነበሩትን የሱን መመሪያ እንዲከተሉ ባያስገድዳቸውም እንኳ እርሱ ግን የዚህ ዓይነት መመሪያ ነበረው (ዘፍ. 14: 21-24)። ብዙ መጋቢዎች መባ በሚሰበሰቡበት ጊዜ በጉባኤው ውስጥ ካሉት ከማያምኑት ሰዎች አንዳችም ሳንቲም እንደማይፈልጉ በግልጽ ይናገራሉ።

የእግዚአብሔር ሕዝቦች በበቂ ሁኔታ የእግዚአብሔርን ባሪያዎች ሲረዱ ይህ ለጠፋት ከፍተኛ ምስክር ይሆናል። ነገር ግን አገልጋዮች፤ አብያተ ክርስቲያናትና ሌሎችም ሃይማኖታዊ ድርጅቶች ካልዳኑ ሰዎችና ከተለያዩ የንግድ ድርጅቶች እየተዘዋወሩ እርዳታን ቢጠይቁ ይህ ክርስትናን ርካሽና የንግድ ሥራ አራማጅ ያስመስለዋል። ይህም ማለት ሰውየው ያልተለወጠ ቢሆንም ስጦታው ደኅንነትን እንደማይገዛለት እያወቀ በገዛ ፈቃዱ የሚሰጠውን ስጦታ የእግዚአብሔር ባሪያዎች አንቀበልም ማለት አለባቸው ማለት አይደለም። እርግጥ ያንጊዜም ቢሆን በጣም ጥንቁቅ መሆን ይኖርብናል። ለአብርሃም የሰዶም ንጉሥ በፈቃዱ ስጦታ ቢያቀርብለትም እርሱ ግን ለመቀበል አልወደደም (ዘፍ. 14: 17-24)።

የማገልገል ሦስተኛው ጥቅሙ፡ ማገልገል ለእግዚአብሔር ትእዛዝ ተገርነትን ማስመስከሪያ በመሆኑ ነው። «እኛ እንዲህ ያሉትን በእንግድነት ልንቀበል ይገባናል» (3ኛ ዮሐንስ 8)። ይህ የመስተንግዶና የእርዳታ አገልግሎት መብት ብቻ ሳይሆን ግዴታም ጭምር ነው። ገላትያ 6:6-10 ግልጽ እንደሚያደርገው፡ ከአንድ አገልጋይ መንፈሳዊ በረከትን የሚቀበሉ ሰዎች ከቁሳዊ በረከቶችም አብረውት ሊካፈሉ እንደሚገባ ግልጽ ያደርገዋል። እንዲሁም 1ኛ ቆሮንቶስ 9:7-11 ይህንኑ መመሪያ በተጨማሪ ያብራራዋል። ለመጀመሪያ ጊዜ በመጋቢነት ባገለገልኩበት ቤተ ክርስቲያን የነበረ አንድ ዲያቆን «ለምትኖርበት ቤት ባለቤት የተመገብክበትን የቀለብ ሒሳብ ክፈል» የሚል አባባል ነበረው። የቤተ ክርስቲያን አባላት አሥራታቸውንና መባቸውን በዓለም ዙሪያ እየላኩ የራሳቸውን አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አገልግሎት ግን ችላ ማለት መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም።

ዮሐንስ በቁጥር 8 ላይ አራተኛውን የአገልግሎት አስፈላጊነት ምክንያት «ከእውነት ጋር አብረን እንድንሠራ» በማለት ገልጦታል። ጋይዮስ እውነትን የተቀበለና በእውነት የሚኖር ብቻ ሳይሆን፤ እውነት እንዲስፋፋም በተጨማሪ የረዳ «አብሮ የሚሠራ» ነበረ። እርግጥ መንፈሳዊ ስጦታዎቹ ምን እንደነበሩ ወይም ጉባኤውን እንዴት እንዳገለገለ በግልጽ ባናውቅም፤ ጋይዮስ እውነትን የሚያስተምሩትንና የሚሰብኩትን በመርዳት፤ እውነትን የማስፋቱንና ለእውነት የመሟገቱን ሥራ እንዳገዝ እናውቃለን።

እኔም በተጓዥ ወንጌላዊነቴ ጊዜ በብዙ ቤቶች ውስጥ በእንግድነት እቆይ ነበር። ለሥራዬም ማበረታቻ አግኝቼአለሁ። ያስተናገዱኝ ሰዎች ልዩ ስጦታ ያላቸው ሰዎች ላይሆኑ ይችላሉ፤ ነገር ግን በቸርነት መስተንግዶአቸው ያበረከቱት አገልግሎት፤ እኔንም እንደ ስጦታዬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ለማገልገል አስችሎኛል። በአገልግሎቴ ውስጥ የሚገኘው ማንኛውም በረከት ለእነርሱም ጭምር የሚደርሳቸው ይሆናል (ፊልጵ. 4:17)።

መናፍቅነትን መቃወምና የሐሰት አስተማሪዎችን አለማስተናገድ አንድ ነገር ሲሆን፤ እውነትን ለማስፋፋት ቤታችንን (እንዲሁም ቦርሳችንን) መክፈት ደግሞ ሌላ ነገር ነው። አሉታዊውም ሆነ አዎንታዊውም እርምጃ ሁለቱም ያስፈልጉናል። እንደ ጋይዮስ ያሉ በመንፈሳቸው ጤናማ የሆኑ፤ ለቃሉ ታዛዦችና እውነት እንዲስፋፋ ያላቸውን ሀብትና ንብረት የሚያካፍሉ

ብዙ ሰዎች ያስፈልጉናል። ሆኖም ግን ሁሉም ሰዎች እንደ ጋይዮስ አይደሉም! በመቀጠል ደግሞ ከጋይዮስ ሙሉ በሙሉ ልዩ ከሆኑት ክርስቲያኖች አንዱ የሆነውን ሰው ማንነት እንመለከታለን።

አምባገነኑ ዲዮፕራጢስ (3ኛ ዮሐንስ 9-10)

እንደሚታወቀው አለቃ ለመሆንና የራሳቸውን መንገድ ተግባራዊ ለማድረግ የሚወተውቱ ብዙ አባላት ያሏቸው አብያተ ክርስቲያናት ሞልተዋል። በበኩሌም እንዳረጋገጥኩት አንዳንድ ጊዜ አምባገነናዊ ሥልጣንን የሚጨብጠውና አገልጋይ ማለት «ባሪያ» ማለት እንደሆነ የሚዘነጋው ራሱ መጋቢው መሆኑን ነው። በዚያው መጠን ደግሞ «ፈላጭ ቆራጭ ነኝ» የሚለው ወይም «የቀደምትነት መብት አለኝ» ብሎ የሚያስበው የቤተ ክርስቲያኒቱ የረዥም ጊዜ አባል ይሆናል።

የጌታችን ደቀ መዛሙርት በመንግሥተ ሰማያት ከእነርሱ መካከል የሚበልጠው ማን እንደሆነ ብዙ ጊዜ ይከራከሩ ነበር (ማቴ. 18:1 ጀምሮ)። ኢየሱስ ግን ለአገልግሎት አርአያ ሊሆንላቸው የሚገባው ሥልጣኑን በሰዎች ላይ የሚጭነው ሮማዊ ባለሥልጣን ሳይሆን እንደ ትሑት ባሪያ ሆኖ የመጣው አዳኙ ራሱ መሆኑን አሳስቧቸዋል (ፊልጵ. 2:1 ጀምሮ)። ከሰላሣ ዓመታት በላይ በሆነው የአገልግሎት ዘመኔ ውስጥ፣ የአገልጋይ አርአያነትን ሲለዋወጥ አይቻለሁ፤ ቤተ ክርስቲያን ደግሞ ከዚያ የተነሣ እየተጠቃች ነች። ዛሬ «የተሳካለት አገልጋይ» ከተገዢ ባሪያነት ይልቅ እንደ አንድ ትልቅ ባለሥልጣን ለመሆን ሲሞክር ይስተዋላል። ከፎጣ ይልቅ ሽቦየለሽ ስልክ ይይዛል፤ በልቡም የሰፈነው የጠፉት ነፍሳትና የእግዚአብሔር በጎች ፍቅር ሳይሆን የራስ ወዳድነት ስሜት ነው።

ዲዮፕራጢስ በትዕቢት የተወጠረ ነበር። የበላይነትን ለኢየሱስ ክርስቶስ ከመስጠት ይልቅ (ቆላ. 1:18) ለራሱ አድርጎት ነበር። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስለማንኛውም ነገር የመጨረሻውን ውሳኔ የሚሰጠው እርሱ ነበር፤ ውሳኔዎቹንም የሚወስነው በአንድ ነገር ላይ ብቻ በመመርኮዝ ነበር፤ ይኸውም «ይህ ነገር ለዲዮፕራጢስ ምን ጥቅም ያስገኛለታል?» ለሚለው ጥያቄ በሚያገኘው መልስ ነው። የእርሱ አስተሳሰብ «እርሱ (ኢየሱስ ክርስቶስ) ሊልቅ እኔ ግን ላንስ ያስፈልጋል» (ዮሐንስ 3:30) ከሚለው

ከመጥምቁ ዮሐንስ መንፈስ ፈጽሞ የተለየ ነበር። የግሪኩ ቃል «ራሱን ማሳደግ» የዲዮፕራጢስ ቋሚ ባሕርይ እንደ ነበር ያመለክታል።

ምን ጊዜም በቤተ ክርስቲያን አባላቶች መካከል አምባገነንነት ሲሰፍን ችግሮች መኖራቸው የማይቀር ነው፤ ምክንያቱም መንፈሳዊ አስተሳሰብ ያላቸው ሰዎች የዚያን ዓይነት አመራር ለመቀበል ፈቃደኛ ስለማይሆኑ ነው። አንድ አባል የግድ የእኔ አሳብ ካልተፈጸመ ስለሚልና ከዚህም የተነሣ የአካሉ ብልቶች በራሳቸው ስጦታ መጠቀም ስለማይችሉ መንፈስ ቅዱስ ያዝናል። በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት እንደ ዲዮፕራጢስ ባሉ ሰዎች ግትር አገልግሎቶች የተነሣ ምን ያህል ልቦች እንደተሰበሩና ምን ያህል ቤተ ክርስቲያናት እንደጠፉ እናውቃለን። እስቲ ይህ ሰው ምን ያደርግ እንደ ነበር እንመልከት።

ሐዋርያው ዮሐንስን አይቀበልም ነበር (ቁ. 9)፡- አንድ የቤተ ክርስቲያን መሪ (ዲዮፕራጢስ ሽማግሌ የነበረ ሊሆን ይችላል) ከራሱ ከጌታችን ሐዋርያት ከነበሩት ከአንዱ ጋር ኅብረት አልነበረውም ብሎ ማሰብ የማይታመን ነው፤ ስለዚህ ዲዮፕራጢስ ከሐዋርያው ዮሐንስ ምን ያህል ሊማር በቻለ ነበር፤ ነገር ግን በሕይወቱ ውስጥ ለኢየሱስ ክርስቶስ ዋነኛውን ስፍራ የሰጠ አልነበረም፤ ስለዚህ ዲዮፕራጢስ ሽማግሌውን ሐዋርያ በዚህ ዓይነት መንገድ አቃልሎ ቢመለከተው አያስደንቅም።

ዲዮፕራጢስ ለምን ሐዋርያው ዮሐንስን አልተቀበለም? ግልጽ የሆነው ምክንያት፡- ሐዋርያው ዮሐንስ የዚህን ሰው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አምባገነን የመሆን ፍላጎትን በመቃወሙ መሆን አለበት። ሐዋርያው ዮሐንስ ለዲዮፕራጢስ እንደ ጦር የሚያስፈራ ነበር፤ ምክንያቱም ሐዋርያው ዮሐንስ የሐዋርያነት ሥልጣን ስለነበረው ነው። ሐዋርያው ዮሐንስ በእርግጥም ስለ ዲዮፕራጢስ እውነቱን በማወቁ ጥፋቱ ይፋ እንዲወጣ ይፈልግ ነበር። የዲዮፕራጢስ ሕይወት የዲያብሎስ ዋነኛ መሣሪያዎች ከሆኑት ውስጥ በሁለቱ ማለትም በትዕቢትና ራስን በማክበር ላይ የተመሠረተ ስለነበረ በዚያች ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሰይጣን ሥራ ላይ ነበር። ስለዚህ ሐዋርያው ዮሐንስ በዚህ ጉዳይ ውስጥ ጣልቃ ቢገባ ተሸናፊ የሚሆነው ራሱ ሰይጣን ይሆናል ማለት ነው።

ስለ ሐዋርያው ዮሐንስ ዋሽቶ ነበረ (ቁ. 10)፡- በእኛ ላይ በክፉ ቃል እየለፈለፈ የሚለው ሐረግ «በእኛ ላይ ሐሰተኛና ባዶ ክሶችን መሰንዘር» ማለት ነው። ዲዮፕራጢስ ስለ ዮሐንስ ይናገር የነበረው ሐሰትና ትርጉም የለሽ ቢሆንም፤ ዳሩ ግን የዚያን ዓይነት ወሬ መስማት የሚወዱና የሚያምኑበትም ሰዎች ነበሩ፤ እርግጥ ዲዮፕራጢስ እነዚህን ክሶች በዮሐንስ ላይ የተናገረው ዮሐንስ ስለ ራሱ ለመከራከር እንዳይችል እርሱ በሌለበት በአንድ የቤተ ክርስቲያን ስብሰባ ላይ ነበር፤ ነገር ግን ዮሐንስ ከአምባገነኑ ዲዮፕራጢስ ጋር ፊት ለፊት የሚነጋገርበት ቀን እንደሚመጣ ያለጥርጥር ገልጦ ነበር።

ክርስቲያኖች ስለ እግዚአብሔር ባሪያዎች በተለይም ሰፊ አገልግሎት ስላላቸውና በደንብ ስለሚታወቁ ባሪያዎች የሚያነቡትንና የሚሰሙትን ማንኛውንም ነገር ተሽቀዳድመው እንዳያምኑ መጠንቀቅ አለባቸው። በተለይም አንዳንድ ጋዜጦችና መጽሔቶች ዋናው ዓላማቸው እግዚአብሔር አገልግሎታቸውን የባረከላቸውን ሰዎች ስም ማብጠልጠል በመሆኑ እነኝህን የመሳሰሉትን በበኩሉ ማንበብ ትቻለሁ። አንድ ቀን ለአንድ ወዳጄ ስለ አንድ የታተመ ጽሑፍ አጫውቼው ነበር። እርሱም እንዲህ አለኝ፡- «አዎን አዘጋጁን በደንብ አውቀዋለሁ። ልክ እንደ ቀለም መምጠሟ ወረቀት ነው። የሰማውን ሁሉ አሜን ብሎ በመቀበል ማንኛውንም ነገር በማጋነን አዟቱ መልሶ ያወጣዋል»። እነዚህን የመሳሰሉትን የሐሰት ዜናዎች በፊልጵስዩስ 4፡8 ውስጥ በምናገኘው መመሪያ መሠረት ብናጣራቸው መልካም ነው።

የሐዋርያው ዮሐንስን ተባባሪዎች አልተቀበለም (ቁ. 10)፡- ዲዮፕራጢስ ሌሎቹን ወንድሞች እንኳ ከዮሐንስ ጋር ኅብረት ስለነበራቸው ብቻ አይቀበልም ነበር! እርሱ ከማይፈልገው ሰው ጋር ኅብረት ስለሚያደርጉ ነበር የጠላቸው፤ ዳሩ ግን በዚህ መልኩ በሰዎች ላይ በመደዳው ጥላቻ ማሳደር ተገቢ አይደለም፤ ምክንያቱም ማንም ሰው ወንድሙ እያደረገ ስላለው ነገር ሙሉ በሙሉ ለማወቅ አስፈላጊዎቹን መረጃዎች ማግኘት ስለማይችል ነው! ለምሳሌ እኔ ከምቃወመው ሰው ጋር ኅብረት አላችሁ በማለት ከእናንተ ጋር ኅብረት ለማድረግ እንቢ ብል፤ የኅብረታችሁ ደረጃ እምን ድረስ እንደሆነ እንዴት ለማወቅ እችላለሁ? ምንስ አብራችሁ እንዳደረጋችሁ ለመከታተልና ለማረጋገጥ እችላለሁ? አንድ ሰው ጓደኞቹ ማን እንደሆኑ እና ምን

እንደሚያደርጉ ለማወቅ ፈልጎ በግሉ ክትትል ቢያደርግ እና ስለዚህ ጉዳይ የሚተባበሩት ሠራተኞችና ኮምፕዩተር ቢኖረው እንኳ አይችልም።

መጽሐፍ ቅዱስ ከሐሰተኞች ጋር ምንም ዓይነት ጎብረት ሊኖረን እንደማይገባና (ይህንን በ2ኛ ጴጥሮስ ውስጥ አጥንተነዋል) ከማያምኑ ሰዎች ጋር ከመተባበር መቆጠብ እንዳለብን (2ኛ ቆሮ. 6: 14 ጀምሮ) በግልጽ ይናገራል። እንደዚሁም የትምህርታቸው ሁኔታ ከመጽሐፍ ቅዱስ ጋር የሚቃረነውን ሰዎችም መራቅ አለብን (ሮሜ 16: 17-19)። ይህም ሲባል ጎብረት ማድረግ ያለብን መጽሐፍ ቅዱስን እኛ በምንተረጉመው መንገድ ከሚተረጉሙት ጋር ብቻ ነው ማለት አይደለም፤ ምክንያቱም መልካሞችና እግዚአብሔርን የሚመስሉ ሰዎች እንኳ የቤተ ክርስቲያንን አስተዳደር ወይም ትንቢትን በመሳሰሉት ጉዳዮች ላይ ላይስማሙ ስለሚችሉ ነው። እውነተኛነት ክርስቲያኖች በእምነት መሠረታዊ ትምህርቶች ላይ አንድነት ሲኖራቸው፥ በሌሎች ጥቃቅን ጉዳዮች ላይ ባላቸው አተረጓጎም ግን ሙሉ በሙሉ ላይስማሙ ይችላሉ።

ስለዚህ እኔ ከማልፈልጋቸው ሰዎች ጋር ጓደኝነት ስላለው ብቻ ከወንድሜ ጋር መቆራረጥ መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደለም። ዲዮፕራጢስ ዮሐንስን በመቃወሙ ከዮሐንስ ጋር የተባበሩትን አማኞች መቀበል አልፈለገም። እንዲያውም በዚህ ብቻ ሳይገታ ሌላም ጥፋት ፈጽሟል!

ከእርሱ ጋር ያልተስማሙትን ሰዎች ቀጥቶአቸዋል (ቁ. 10)፡- የሐዋርያው ዮሐንስን ተባባሪዎች የተቀበሉት የቤተ ክርስቲያን አባላት ከቤተ ክርስቲያን የመባረር ዕድል ገጥሟቸዋል! ይህም ራሱን የቻለ የበቀል እርምጃ ነበር። ዲዮፕራጢስ እነዚህን ሰዎች ከቤተ ክርስቲያን ለማባረር ሥልጣኑም መጽሐፍ ቅዱሳዊ መሠረቱም አልነበረውም፤ ሆኖም ግን አድርጎታል። ሰዎች የቱንም ያህል «ሃይማኖታዊ አምባገነኖች» እንኳ ቢሆኑ ተቃውሞአቸውን ከመጠን በላይ እንዳያደርጉት መጠንቀቅ አለባቸው፤ አለበለዚያ ግን በነርሱም ላይ ተመሳሳይ ተቃውሞ ሊነሣባቸው ይችላል።

አዲስ ኪዳን የቤተ ክርስቲያን ሥነ-ሥርዓትን ያስተምራል፤ ለእነዚህም መመሪያዎች መታዘዝ ያስፈልጋል፤ ዳሩ ግን የቤተ ክርስቲያን ሥነ-ሥርዓትን አንድ አምባገነን ራሱን ለመከላከል ሲል የሚጠቀምበት የጦር መሣሪያ አይደለም። ጉባኤው ቅድስናን ለማሳደግና እግዚአብሔርን ለማስከበር

የሚጠቀምበት መሣሪያ ነው። ከዚህ ውጪ አንድ መጋቢ «ሥልጣኑን የሚያሳይበት» ወይም የቤተ ክርስቲያኑ ሽማግሌዎች ጉባኤ እንደ ፍርድ ሽንጎ ቅጣት የሚወስኑበት አይደለም። ይልቁኑ በዚህ ሥነ -ሥርዓት አማካይነት ጌታ የተሳሳተውን የእግዚአብሔር ልጅ ለማዳንና ለማስተካከል በአንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሚጠቀምበት መንፈሳዊ ሥልጣን ነው።

የቤተ ክርስቲያን «አምባገነኖች» አደገኞች ሰዎች ናቸው፤ ደግነቱ ግን እነሱን ለይቶ ለማወቅ ቀላል መሆኑ ነው። ስለ ራሳቸውና «ለጌታ ስላደረጉት» ነገር ማውራት ይወዳሉ። እንደዚሁም ከእነርሱ ጋር በማይስማሙት ሰዎች ላይ የመፍረድና የመኮነን ልማድም አላቸው። በሌሎች አብያተ ክርስቲያኖች ላይ የስም ማጥፋት ዘመቻ በማካሄድና በገዛ ራሳቸው ፍላጎት ባወጧቸው ጥቃቅን መለያዎች ሳቢያ ክርስቲያኖችን በመከፋፈል የተካኑ ናቸው። ጎብረታቸውን የሚመሠርቱት ለእምነት መሠረታዊ በሆኑት ትምህርቶች ላይ ሳይሆን ለግለሰብ ባላቸው አመለካከት ነው። አሳዛኙ ነገር እነዚህ «አምባገነኖች» እግዚአብሔርን እንደሚያገለግሉና ኢየሱስ ክርስቶስን በማስከበር ላይ እንዳሉ ማመናቸው ነው።

በበኩሌ ካለኝ ረጅም የሥራ ልምድ እንደተረዳሁት በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያናት ውስጥና በአብያተ ክርስቲያናት መካከል ለሚነሣው ለአብዛኛው ክርክርና መከፋፈል ዋነኞቹ መንስኤዎች ግለሰቦች መሆናቸው ነው። ዋና ባልሆኑ ትምህርቶች፣ ትርጉሞችና ተዛምዶዎች ላይ ከማተኮር ይልቅ ወደ አዲስ ኪዳን መርሆ ተመልሰን የኢየሱስ ክርስቶስን ማንነት እና ሥራ ለጎብረታችን መፈተኛ ብናደርገው መልካም ነው፤ ነገር ግን እንደ ዲዮፕራጢስ ያሉ ከፋፋዮችና አስመሳዮች ብዙዎቹን የዋሆች፣ ያልበሰሉና ያልተማሩ አማኞችን እንዲከተሏቸው ማወናበዳቸው ምንጊዜም የማያቋርጥ ነው።

በምሳሌነቱ የሚጠቀሰው ድሜፕሮስ

(3ኛ ዮሐንስ 11-12)

አንድ መዝገበ ቃላት «ምሳሌ» የሚለውን ቃል «ፍጹም የሆነ፣ አርአያ፣ ሊመስሉት፣ ወይም ሊከተሉት የሚገባ ሞዴል» ይለዋል። ድሜፕሮስ የዚህ ዓይነት ክርስቲያን ነበር። ዮሐንስ ዲዮፕራጢስን እንዳንመስል

አስጠንቅቋል። «በአርአያነት የምትከተሉት ሰው ካሻችሁ ድሜጥሮስን ምሳሌአችሁ አድርጉ!» ማለቱ ነበር።

ሆኖም ግን ሰብአዊ ፍጡራን የሆኑ መሪዎችን ምሳሌ ማድረግ ትክክለኛ ነገር ሊሆን ይችላልን? አዎን ይችላል! መሪዎቹ በበኩላቸው ኢየሱስ ክርስቶስን የሚመስሉ ከሆኑ ምሳሌ ልናደርጋቸው እንችላለን። «ወንድሞች ሆይ፥ እኔን የምትመስሉ ሁኑ፥ እኛም ምሳሌ እንደምንሆንላችሁ፥ እንዲሁ የሚመላለሱትን ተመልከቱ» (ፊልጵ. 3:17)። «እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ» (1ኛ ቆሮ. 11:1)። እናንተና እኔ እግዚአብሔርን ልናየው አንችልም፤ ነገር ግን በልጆቹ ሕይወት ውስጥ ሲሠራ ልናየው እንችላለን። የሌላ አማኝ እግዚአብሔርን የመሰለ ሕይወትና የተሰጠ አገልግሎት ምሳሌነት ለእኔ ሁልጊዜም ማበረታቻና ማነቃቂያዬ ነው። በመልካም ምሳሌነታችን «ለፍቅርና ለመልካም ሥራ እንድንነቃቃ እርስ በርሳችን እንተያይ» (ዕብ. 10:24)።

ድሜጥሮስ ከቤተ ክርስቲያን ጎብረት «መልካም ምስክርነት» ስለነበረው ምሳሌነቱን ሊከተሉት የሚገባ ሰው ነበር። አባላት በሙሉ ያውቁት፥ ይወዱትና ጽኑ በሆነው ሕይወቱና አገልግሎቱ እግዚአብሔርን ያመሰግኑ ነበር። «ሰዎች ሁሉ መልካም ሲናገሩላችሁ» (ሉቃስ 6:26) የተባለው አደገኛ ነገር ቢሆንም፥ በአንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉ አማኞች በሙሉ ሕይወታችሁንና ምስክርነታችሁን ከወደዱላችሁ ግሩም ነገር ነው። በሌላ በኩል ደግሞ የዳኑትና ያልዳኑት፥ መልካሞችና ክፉዎች በሙሉ ስለ እኛ መልካም የሚናገሩ ከሆነ፥ ለዘብተኞች ወይም ከሁሉም ተመሳስለን የምንኖር ነን ማለት ሊሆን ይችላል።

ድሜጥሮስ ግን መልካም ምስክርነት የነበረው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ካሉት ምእመናን ጋር ብቻ ሳይሆን፥ ከቃሉም (ከእውነት) መልካም ምስክርነት ነበረው። ድሜጥሮስ እንደ ጋይዮስ ሁሉ፥ በእውነት የሄደና ለእግዚአብሔር ቃል የታዘዘ ሰው ነበር። ይህም ሲባል እነዚህ ሰዎች ፍጹማን ነበሩ ማለት አይደለም፤ ነገር ግን በሕይወታቸው የጸኑና ጌታን ለማስከበር የሚጥሩ ነበሩ ማለት ነው።

ቤተ ክርስቲያንና ቃሉም፥ ለድሜጥሮስ የክርስትና ሕይወት ምስክሮች ነበሩ፤ እንደዚሁም ራሱ ሐዋርያው ዮሐንስ ምስክር ነበረ። (ይህ ማለት

ድሜፕሮስ ከዲዮፕራጢስ ጋር መጋጨቱ አይቀርም ማለት ነው!) የተወደደው ሐዋርያ ከመጀመሪያውኑ ድሜፕሮስ የእግዚአብሔር ሰው እንደነበረ አውቆ ነበር፤ ዮሐንስም ይህንን ለመመስከር አያፍርም።

ዮሐንስ ቤተ ክርስቲያኗን እንደሚጎበኝና ዲዮፕራጢስን እደሚጋፈጠው አስጠንቅቆ ነበር (3ኛ ዮሐንስ 10)። ጋይዮስና ድሜፕሮስ ደግሞ «አምባገነኑን» በመቃወም ከዮሐንስ ጎን እንደሚሰለፉ አያጠራጥርም። እነርሱ እውነትን የሚደግፉና ለመንፈሳዊው ሥልጣን ራሳቸውን የሚያስገዙ ሰዎች ነበሩ። እነርሱ እውነትን የተከተሉ ናቸውና ሌሎችም አማኞች እነርሱን ቢመስሉ ምንም ጉዳት አይደርስባቸውም ነበረ።

የደብዳቤው ማጠቃለያ (ቁ. 13-14) ከ2ኛ ዮሐንስ መልእክት ማጠቃለያ ጋር ተመሳሳይ ነው፤ ይህም ምናልባት በዮሐንስ ዘመን ደብዳቤዎችን ለመዝጋት የተለመደ መንገድ ሊሆን ይችላል። ሐዋርያው ቤተ ክርስቲያኒቷን በቅርቡ ለመጎብኘት ዕቅድ ነበረው። ይህም ለዲዮፕራጢስ ማስጠንቀቂያ፣ ለጋይዮስና ለድሜፕሮስ ግን ማበረታቻ ነበረ። የተወደደው ዮሐንስ ከማግበሩና ከመሪዎቹ ጋር በደብዳቤ አማካይነት ከመገናኘት ይልቅ በግንባር አግኝቶ የሚያነጋግራቸው «ብዙ ጉዳዮች» ነበሩት።

«ሰላም ለአንተ ይሁን» (ቁ. 14) የሚለው የምኞት መግለጫ ለጋይዮስ እውነተኛ የሆነ የማበረታቻ ስንብት ነበር። በቤተ ክርስቲያኗ ውስጥ ከነበረው መከፋፈልና ዲዮፕራጢስም መንፈሳዊ ባልሆነ መንገድ አባላቱን ከመጉዳቱ የተነሣ ልቡና ሕሊናው እንዳዘነ ጥርጥር የለውም። የግላስጎው ጆርጅ ሞሪስን ሲጽፉ «ሰላም የመሠረታዊ ነገሮች ባለቤት መሆን ነው» ብለዋል። አማኝ ደግሞ በኢየሱስ ክርስቶስ በቂ ሀብት ስላለው «በእግዚአብሔር ሰላም» ሊደሰት ይችላል (ፊልጵ. 4፡6-7፣ 13፣ 19)።

ከዚህ በተጨማሪም ዮሐንስ አብረውት ባሉት ክርስቲያኖችም ወደጎ ጋይዮስ ሰላምታን ማስተላለፍን አልዘነጋም። «ወዳጆች ሰላምታ ልከውልሃል!» ክርስቲያን ጓደኛ ማግኘት እንዴት ያለበረከት ነው! ጳውሎስ ወደ ሮም በቀረበ ጊዜ አንዳንድ ወዳጆቹ ሊቀበሉት በመሄዳቸው «ጳውሎስም ባያቸው ጊዜ እግዚአብሔርን አመሰገን፤ ልቡም ተጽናና» (ዮሐ. 28፡15) ተብሎ ተጽፏል፤ ስለዚህ ጳውሎስና ዮሐንስ ነፍሳትን ወደ ጌታ የሚያመጡ ብቻ ሳይሆኑ ወዳጅ የሚያፈሩም ነበሩ። ዲዮፕራጢስ በጣም

አምባገነን ከመሆኑ የተነሣ ወዳጆቹ እየሸሹት ነበር፤ ዮሐንስ ግን የክርስቶስን ፍቅር በማካፈሉ ወዳጆቹ እየበዙ ሄዱ።

«ወዳጆችን በየስማቸው ሰላም በልልኝ።» ሽማግሌው ሐዋርያ ረዥም ደብዳቤ ለመጻፍ አልፈለገም፤ ከዚህም ሌላ በቅርቡ ሊጎበኛቸው ዕቅድ ነበረው። አንዳንድ ጊዜ ጳውሎስ ደብዳቤዎቹን የሚዘጋው በግል ሰላምታዎች ነበረ (ሮሜ 16 ተመልከት)፤ ዮሐንስ ግን በዚህ ደብዳቤው ይህንን አላደረገም። ዮሐንስ ራሱ እንደሚያደርገው አድርጎ በምትኩ ጋይዮስ ለወዳጆቹ በግልና በተናጠል ሰላምታውን እንዲያደርስለት ፈልጎ ነበር። ዮሐንስ ስለ ቤተ ክርስቲያን ብቻ ሳይሆን በዚያች ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስለ ነበሩትም ግለሰቦች ግድ ይለው ነበር።

እነዚህን ሁለት ደብዳቤዎች ማወዳደርና ዮሐንስ ያቀረበውን የእውነት ሚዛን ማየት የሚማርክ ነው። 2ኛ ዮሐንስ የተጻፈው ለአንዲት እግዚአብሔርን የምትፈራ ቤትና ቤተሰቦችዋ ሲሆን፥ 3ኛ ዮሐንስ ደግሞ ስለ ቤተ ክርስቲያኑ ደገንነት በማስመልከት ለአንድ እግዚአብሔርን ለሚፈራ ሰው የተጻፈ ነበር። ዮሐንስ በውጪ ሰላላ የሐሰት አስተማሪዎች «የተመረጠችውን እመቤት» አስጠንቅቋታል። ጋይዮስን ግን በጎብረቱ ውስጥ ሰላላ አምባገነን መሪዎች ያስጠነቅቃል። በ2ኛ ዮሐንስ እንደ ተመልከተው የሐሰት አስተማሪዎች በፍቅር ገብተው እውነትን ያስከዳሉ፤ ዲዮጥራጢስ ግን ወንድሞቹን ለማጥቃት እንዲያመቸው ፈጽሞ ፍቅር በጎደለው መንገድ እውነትን አስተምሮአል።

«በእውነትና በፍቅር» መኖርና (2ኛ ዮሐንስ 3) «እውነትን በፍቅር መያዝ» (ኤፌ. 4፡15) ምንኛ አስፈላጊ ነገር ነው! ወንድሞችን እየጠሉ እውነትን እወዳለሁ ማለት የክርስትናን ሕይወት በአጠቃላይ ምን እንደሆነ አለመረዳትን በገዛ አንደበት መናዘዝ ነው።

የእግዚአብሔር ሕዝብ እግዚአብሔርንና እውነትን ሲወዱና እርስ በርሳቸው ሲዋደዱ፥ በዚያ ማኅበር ውስጥ የእግዚአብሔር መንፈስ ኢየሱስ ክርስቶስን ለማክበር በጉባኤው መሥራት ይችላል፤ ነገር ግን መጋቢውን (እረኛውን) ጨምሮ በዚያ ጉባኤ ውስጥ ያለ ማንኛውም አባል ሲታበይና ዋና ሆኖ ለመታየት ሲሞክር መንፈስ ቅዱስ ያዝናል፤ ለመባረክም አይችልም። ቤተ ክርስቲያኒቷ በውጪ ስትታይ የተሳካላት ልትመስል ትችላለች፤ በውስጧ

ግን ለጤናማ ኅብረት የሚያስፈልጋትን እውነተኛ የመንፈስ አንድነት ታጣለች።

ለእኛም የሚያስፈልጉን እንደ ጋዩዮስና ዲሜፕሮስ ያሉ ብዙ ሰዎች ሲሆን፤ እንደ ዲዮፕራጢስ ያሉት ግን አያስፈልጉንም!

የክተት ጥሪ!

ይሁዳ 1-7

የዚህ መልእክት ጸሐፊ የዕቅብ ወንድም እስከሆነ ድረስ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ከፊል ወንድም ነው ማለት ነው (ማርቆስ 6:3 ተመልከት)። የጌታችን የሥጋ ወንድሞች በምድር እያገለገለ በነበረበት ጊዜ አላመኑበትም ነበረ (ዮሐንስ 7:5)፤ ከትንሣኤው በኋላ ግን ያዕቆብ ተለወጠ (1ኛ ቆሮ 15:7)፤ ይሁዳም በዚያን ጊዜ እንደዳነ ለመቀበል ብዙ ምክንያት አለን። የሐዋርያት ሥራ 1:14 «ወንድሞቼ» መንፈስ ቅዱስን እየተጠባበቀ የሚጸልየው ቡድን አባላት እንደነበሩ ያስረዳናል፤ 1ኛ ቆሮንቶስ 9:5 «የጌታ ወንድሞች» በቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን የታወቁ እንደነበሩ ይገልጻል።

ስለ ጸሐፊው ያን ያህል ከተናገርን ይበቃናል። ይሁዳ ለምን ይህን ደብዳቤ ጻፈ? የመናፍቃንን ቁጥር ማደግና መጠናከር ለአንባቢዎቹ ለማስጠንቀቅ ነበረ። ጴጥሮስ ሐሰተኛ አስተማሪዎች እንደሚነሡ ተንብዮ ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 2:1-3፤ 3:3 ጀምሮ)፤ ትንቢቱም ተፈጽሞ ነበር። በግልጽ እንዲያነቃቃቸውና የጴጥሮስን ማስጠንቀቂያዎች በልባቸው እንዲይዙ ለማሳሰብ ይሁዳ የጴጥሮስን ደብዳቤ ለተቀበሉት ለእነዚያው አማኞች ነበር የጻፈው። ይህንን አስደናቂ መልእክት ግን እምብዛም የማይጠቀስ ደብዳቤ ስታጤኑ በይሁዳ መልእክትና በ2ኛ ጴጥሮስ መልእክት መካከል ብዙ ትይዩ ነገሮችን ታገኛለሁ።

ይሁዳ ደብዳቤውን የጻፈላቸው ሊገሥፃቸው በማሰብ ነበር (ይሁዳ 3)። በግሪኩ ቋንቋ ይህ ቃል አንድ የጦር መሪ ለሠራዊቱ ትእዛዝ ሲሰጥ ያለውን ሁኔታ ለመግለጥ የሚያገለግል ነበር፤ ስለዚህም የዚህ ደብዳቤ መንፈስ በይበልጥ «ወታደራዊ» ነው። ይሁዳ ስለ ደኅንነት የሚገልጥ ጭምት ደብዳቤ ለመጻፍ ጀምሮ ነበር፤ መንፈስ ግን በገናውን እንዲያስቀምጥና መለኮቱን እንዲነፋ መራው! የይሁዳ መልእክት የክተት ጥሪ ነው።

ሠራዊቱ (ይሁዳ 1-2)

የሠራዊቱ አለቃ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው፤ የሚያዛቸው ወታደሮች ደግሞ በእርሱ በማመን «የጋራ ደኅንነትን» የተቀበሉ ሕዝቦች ናቸው። ይሁዳ በቁ 3 ላይ ቅዱሳንን ሲል «የተለዩ» እንደሆኑ በመቁጠር ጠርቶአቸዋል። (አንዳንድ ጽሑፎች «በእግዚአብሔር አብ የተወደዱ» ይላሉ)። ምናልባት ቅዱሳን፣ የተቀደሱና የተወደዱ የሚሉት ሦስቱ ቃላት መጠቀስ የ1ኛ ጴጥሮስ 1፡2ን መንፈስ በማስተጋባት በደኅንነታችን ውስጥ የአንዱ እግዚአብሔርን ወይም የአብ የወልድንና የመንፈስ ቅዱስን ተሳታፊነት ለማሳየት ሊሆን ይችላል።

በእርግጥ ደኅንነት የሚጀምረው በእግዚአብሔር ልብ እንጂ በሰው ፈቃድ አይደለም (ሮሜ 9፡16)። ሉዓላዊ የሆነው የእግዚአብሔር የመምረጥ ጸጋ ምሥጢራት በዚህ ሕይወት ሊገቡን የማይችሉና ወደ ክብሩ መንግሥት እስከንገባ ድረስ በፍጹም የማንረዳቸው ናቸው፤ ከዚህ የተነሣ ለክርክርና ለክፍፍል አመቺ ሁኔታን እንዳንፈጥር ማስተዋል ይገባናል። «ምሥጢሩ ለአምላካችን ለእግዚአብሔር ነው» (ዘዳግም 29፡29)።

2ኛ ተሰሎንቄ 2፡13-14 የመረጠን አምላክ በመንፈስ እንደ ለየንና ከዚያ በኋላ በኢየሱስ ክርስቶስ እንድናምን በወንጌል እንደጠራን ግልጥ ያደርገዋል። መጨረሻውን (መዳናችንን) የሚወስነው አምላክ ወደ መጨረሻ የሚያደርሰንንም መንገድ (ወደ ክርስቶስ የሚጠራንን ሰው) የሚወስነው እርሱ ነው። የእግዚአብሔር ምርጫና የእግዚአብሔር ጥሪ አብረው የሚሄዱ ናቸው። ከመለወጣችን በፊት የእግዚአብሔር መንፈስ እንዴት በሕይወታችን ውስጥ ይሠራ እንደነበር ባይገባንም፣ ነገር ግን በዚሁ ሁኔታ ለኢየሱስ ክርስቶስ «ሊለየን» ይሠራ ነበር።

የእግዚአብሔር ቅዱሳን የተለዩ ብቻ ሳይሆኑ የተጠበቁም ናቸው፤ ይህም ግለት «በጥንቃቄ የተያዙና የተጠበቁ» ነበሩ ማለት ነው። አማኝ በኢየሱስ ክርስቶስ ውስጥ የተጠበቀ ነው። ይኸው ቃል በይሁዳ 6 ና 13 ላይ «ጠብቆአቸዋል»፤ ከዚህም በተጨማሪ በቁጥር 21 «ራሳችሁን ጠብቁ» ተብሎ ተጠቅሷል። እግዚአብሔር የወደቁትን መላእክትና (መናፍቃን) ለፍርድ ቀን ሊያቆያቸው ጠበቃቸው፤ የራሱን ልጆች ግን ለክብር

እየጠበቃቸው ነው። በዕለት ከዕለት እርምጃችን ሊጠብቀንና ከመሰናከል ሊታደገን ይችላል።

የእግዚአብሔር ወታደሮች የተለዩና የተጠበቁ ስለሆኑ የእግዚአብሔርን ምርጥ በረከቶች ተቀባዮች ናቸው፡- እነዚህም ምሕረት፣ ሰላምና ፍቅር ናቸው። እንደ ሐዋርያው ጴጥሮስ ይሁዳም እነዚህ ልዩ የሆኑ በረከቶች ደብዳቤውን በጻፈላቸው ሰዎች ሕይወት ውስጥ እንዲበዙላቸው ይፈልጋል (1ኛ ጴጥሮስ 1:2፤ 2ኛ ጴጥሮስ 1:2)። እግዚአብሔር በምሕረቱ እንደ ሥራችን መጠን ሊቀጣን አይፈልግም። በዚያ ፈንታ የእኛን ቅጣት ለገዛ ልጁ በመስቀል ላይ ሰጠው። «በእውነት ደዌያችንን ተቀበለ ሕመማችንንም ተሸክሞአል . . . እርሱ ግን ስለመተላለፋችን ቆሰለ፣ ስለ በደላችንም ደቀቀ» (ኢሳ. 53:4-5)።

ክርስቶስ በመስቀል ላይ ከሠራው ሥራ የተነሣ አማኞች ባገኙት ሰላም ይደሰታሉ። ያልዳነው ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ጦርነት ገጥሟልና እግዚአብሔርን ሊያስደስተው አይችልም (ሮሜ 8:7-8)፤ ነገር ግን አዳኙን ሲያምን ጦርነቱ ያበቃና የእግዚአብሔርን ሰላም ይቀበላል (ሮሜ 5:1)።

እንደዚሁም የእግዚአብሔርን ፍቅር ይለማመዳል (ሮሜ 5:5)። መስቀሉ የእግዚአብሔር የፍቅር መግለጫ ነው (ሮሜ 5:8)። ሆኖም ግን መንፈሱ ወደ አማኙ ልብ ውስጥ እስከሚገባ ድረስ ፍቅሩን መለማመድ አይቻልም። አማኙ በመንፈሳዊ ሕይወቱ እያደገ ሲሄድ ወደ ጠለቀ የፍቅር ግንኙነት ውስጥ ይገባል (ዮሐንስ 14:21-24)።

በእውነት ክርስቶስን እንደ አዳኛቸው አድርገው የሚያውቁ ልዩ የሆነ ማዕረግ አላቸው። ለእግዚአብሔር ተለይተው ከእግዚአብሔር ጋር ፍቅር ይኖራቸው ዘንድ በእግዚአብሔር የተጠሩ ናቸው። ከአብ ጋር ያላቸው ኅብረት ከቀን ወደ ቀን ሊለዋወጥ ቢችልም፣ እንደ ልጅነታቸው ያላቸው ግንኙነት ግን ሊለወጥ አይችልም። «በኢየሱስ ክርስቶስ የተጠበቁ» ናቸው። ይሁዳ በዚህ ደብዳቤ ውስጥ ስለ ኃጢአትና ፍርድ ብዙ ስለሚጽፍ ገና ከመጀመሪያው አማኞች በእግዚአብሔር ልብና ዕቅድ ውስጥ ስላላቸው ልዩ ቦታ ለማብራራት ልዩ ጥንቃቄ አድርጎአል። ሐሰተኛ መምህራን ኃጢአትን ያደርጋሉ፤ ይወድቃሉ፤ ከዚያም ተፈርዶባቸው ይሠቃያሉ፤ እውነተኛ አማኞች ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ለዘለዓለም ተጠብቀው ይኖራሉ።

ሐሰተኛ መምህር ደገንነቱን ያጣል፤ እውነተኛ አማኝ እንዳልሆነ ተደጋግሞ ሊገለጥ ይገባል። እንዲህ ዓይነቱ ሰው እውነትን እንደ ተቀበለና የክርስቶስን አዳኝነት እንዳመነ ሲያስመስል የኖረና፥ ከዚያም «ለቅዱሳን አንድ ጊዜ ፈጽሞ ከተሰጠው ሃይማኖት» (ይሁዳ 3) የተመለሰ ሰው ነው። ጴጥሮስ ከጻፈው ጋር ይሁዳ አልተቃረነም፥ ጴጥሮስም ሐሰተኛ መምህራን የእግዚአብሔር በጎች ሳይሆኑ እሪያዎችና ውሾች እንደሆኑ በግልጽ አስቀምጧል (2ኛ ጴጥሮስ 2:21-22)። እሪያው በውጪ፥ ውሻው ደግሞ በውስጥ ንጹሕ ነበሩ፤ ነገር ግን አንዳቸውም የእግዚአብሔር እውነተኛ ልጆች መለያ የሆነው ያ አዲሱ ባሕርይ አልተሰጣቸውም (2ኛ ጴጥሮስ 1:3-4)።

በዚህ ክፍል ደግሞ ይሁዳ የሚጽፍለት «መንፈሳዊ ሠራዊት» ተጠቅሶአል። አንተም በኢየሱስ ክርስቶስ ካመንህ የዚህ ሠራዊት አባል ነህ። እግዚአብሔር የሠራዊቱ አባል ለመሆን በፈቃደኝነት የሚመዘገቡትን እየፈለገ አይደለም ያለው፤ አንተን አስቀድሞ መዝግቦሃል! ስለዚህ ጥያቄው «ወታደር ልሁን ወይ?» የሚል ሳይሆን በዚያ ፈንታ «ታማኝ ወታደር ነኝ ወይ?» የሚለው ነው።

ይስሐቅ ዋትስ የተባለ ሰው አንድ ጊዜ በ1ኛ ቆሮንቶስ 16:13 ላይ አንድ ስብከት ሰበከ። መልእክቱም «ንቁ፥ በሃይማኖት ቁሙ፥ ጎልምሱ፥ ጠንክሩ» የሚል ሲሆን፥ ይህን ስብከቱን ባሳተመበት ጊዜ አንድ ግጥም ጪምሮበት ነበር። ዛሬ እኛ ይህንን ግጥም እንደ አንድ መንፈሳዊ መዝሙር እንዘምረዋለን።

እኔስ ነኝ ወይ - የእግዚአብሔርን በግ ተከታይ

ለመስቀሉ የታመንኩኝ - ቆራጥ አርበኛ ተጋዳይ?

በጌታ ስም - የምኮራ

ልሠዋለት - የማልፈራ?

ወይንስ ስወሰድ - ከሰማይ

ሙካሽ ይነጠፍ - ይድላኝ ባይ?

ሌሎች ሲዋጉ - በደም ዋኝተው

አክሊል ሊጭኑ - ድል አድርገው?

ጠላታችን (ይሁዳ 3-4)

ይሁዳ ስለ «የጋራ ደኅንነት» የጻፈውን አበረታች መልእክት አስቀድመን አስተውለናል። ይሁዳ የሚለው ስም «ምስጋና» ማለት ነው፤ እርሱም እግዚአብሔርን ለማመስገንና እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ በሚሰጠው ደኅንነት ለመደሰት የተጋ ነበር። የእግዚአብሔር መንፈስ ግን አሳቡን እንዲለውጥና በዚህ ዓለም ካሉት የክፋት ኃይላት ጋር ስላለው ውጊያ እንዲጽፍ መራው። ለምን? ምክንያቱም የርሱ መልእክት ለቤተ ክርስቲያን አስፈላጊ ስለነበረ ነው።

በበኩሉ ስለ ይሁዳ ኅዘኔታ እንደሚሰማኝ ልገልጽላችሁ እወዳለሁ። ከራሴ አገልግሎት እንደተገነዘብኩት በሐሰተኞች ላይ ጦርነት ከማወጅ ይልቅ ቅዱሳንን ባበረታታ የበለጠ እመርጣለሁ፤ ነገር ግን ጠላት በሜዳ እያለ ጠባቂው ማንቀላፋት የለበትም። የክርስትና ሕይወት የጨዋታ ሜዳ ሳይሆን የውጊያ ሜዳ ነው።

ይሁዳ ጠላትን ለይቶ ለማወቅ ጊዜ አላባከነም።

እግዚአብሔርን የማይመስሉ ነበሩ። ይህ ከይሁዳ ምርጥ ቃላት አንዱ ነው። እነዚህ ሰዎች የእግዚአብሔር እንደሆኑ ቢናገሩም እውነቱ ሲታይ ግን በአስተሳሰባቸውና በአኗኗራቸው እግዚአብሔርን የማይመስሉ ነበሩ። «የአምልኮት መልክ» ሊኖራቸው ይችላል፤ በእውነተኛው ክርስቲያን ውስጥ የሚኖረው እግዚአብሔርን የመምሰል ኃይል ግን አልነበራቸውም (2ኛ ጢሞ. 3:5)።

አታላዮች ነበሩ፡- «ሾልከው የገቡ» ነበሩ። የግሪኩ ቃል «በስውር መሹለክለክ፤ በሽፋን ሥር ሆኖ መስረቅ» የሚል መልእክት አለው። አንዳንድ ጊዜ የሰይጣን ስውር መልእክተኞች «በስውር የሚገቡት» በውስጥ ባሉት ሰዎች ሽፋንነት ነው (ገላ. 2:4)። ሰዎቹ ግን የገቡት ያለሽፋን በራሳቸው ስም ነው። ጴጥሮስ እነዚህ ሰዎች ወደ ቤተ ክርስቲያን እየገቡ እንደነበረ አስጠንቅቋል (2 ጴጥሮስ 2:1)። በይሁዳ መልእክት ጊዜ ግን በእርግጥም ገብተው ነበር።

ሐሰተኞች ወንድሞች እውነተኛ ወደሆኑ የቅዱሳን ማኅበሮች እንዴት ሊገቡ ቻሉ? የቻሉት በጥበቃ ቦታቸው ላይ የነበሩ ወታደሮች

በማንቀሳቀሳቸው ነው! በአብያተ ክርስቲያናት ውስጥ የነበሩት መንፈሳዊ መሪዎች ተዝናንተው እና ግድየለሽ ሆነው ነበር። ይህም የእነርሱ ግድለሽነት ይሁዳን ለምን የማንቃቂያ መለክት መንፋት እንዳስፈለገው ያስረዳል። ጌታችንና ሐዋርያቱ በሙሉ የሐሰት አስተማሪዎች እንደሚነሡ አስጠንቅቀው ነበር። ሆኖም አብያተ ክርስቲያናት ማስጠንቀቂያዎቹን በልባቸው አላኖሯቸውም። የሚያሳዝነው ዛሬም አንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት ማስጠንቀቂያዎቹን መቀበል አለመፈለጋቸው ነው።

ለእግዚአብሔር ጸጋ ጠላቶች ነበሩ፡- እነኝህ ሐሰተኞች ለምን ወደ ቤተ ክርስቲያናት ገቡ? ትምህርቱን ለመለወጥና «የአምላካችንን ጸጋ ወደ ሴሰኝነት ለመለወጥ» ሙከራ ለማድረግ ነበር (ይሁዳ 4)። ሴሰኝነት የሚለው ቃል «ልቅ፡ ግብረገብነት የሌለው፡ ጨዋ ያልሆነ» ማለት ነው። ሴሰኛ የሆነ ሰው የሚያስበው ፍትወታዊ ምኞቱን ለማርካት ብቻ ነው! እርሱም የሚነካው ሁሉ በጋጢአት የተበከለ ነው። ሴሰኝነት ከሰው ክፉ ልብ የሚወጣ (ማር. 7፡21-22) ከሥጋ ሥራዎች አንዱ ነው (ገላ. 5፡19)።

ጴጥሮስ፡ እነዚህ መናፍቃን «በጸጋ ድናችኋል፤ እንደፈለጋችሁት ለመኖር ነፃነት አላችሁ!» ብለው እንደሚከራከሩ አስቀድሞ አስጠንቅቋል። ለሕዝቡ የአርነትን ተስፋ ቢሰጡም፤ የተስፋ ቃላቸው ግን ወደ አስከፊ ዓይነት እስራት የሚመራ አርነት ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 2፡13-14፤ 19)። ጴጥሮስም ይሁዳም የጻፉላቸው አንባቢዎች ጳውሎስ የጻፈውን ያውቁ ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 3፡15-16)፤ ስለዚህ በሮሜ 6 እና በ 1ኛ ቆሮንቶስ 5-6 መሠረት መታጠቅ ነበረባቸው።

በዘመናችን እንዳሉት ሐሰተኛ መምህራን ሁሉ እነዚህም መናፍቃን የሐሰት ትምህርቶቻቸውን ለማስፋፋትና ምላሽ ለመስጠት በእግዚአብሔር ቃል ይጠቀማሉ። በቅዱስ መጻሕፍት እውቀታቸው ሥር ያልበደዱትን ለጋና ያልበሰሉ ክርስቲያኖች ይማርካሉ። እያንዳንዱ የመስቀሉ ወታደር የመንፈሳዊ ጦር ዕቃዎችን እንዴት መጠቀም እንዳለበት እንዲያውቅ፤ በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያናት በሚሰጠው «መሠረታዊ ሥልጠና» ውስጥ መካፈል አለበት (2ኛ ቆሮ. 10፡4-5)።

የእግዚአብሔርን እውነት ክደው ነበር፡- «የዋጃቸውን ጌታ እንኳ ክደው» ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 2፡1)። ይሁዳ «ንጉሣችንንና ጌታችንንም፤ ብቻውን

ያለውን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን» ብሎ ሲጽፍ፣ ስለ ሁለት የተለያዩ ስብእናዎች አልነበረም የሚጽፈው፤ ምክንያቱም የግሪኩ ሰዋሰው እነዚህ ሁለት ሰዎች አንድን አካል እንደሚጠቅሱ ስለሚያሳይ ነው። በሌላ አነጋገር ይሁዳ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ አምላክነት አበክሮ እያስረገጠ ነበር። ኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ ነው።

መናፍቃን ግን ይህንን ይክዳሉ። ኢየሱስ ክርስቶስ ጥሩ ሰውና ታላቅ አስተማሪ እንደ ነበር እንጂ የሰው ሥጋ ለብሶ የመጣ ዘላለማዊ አምላክ እንደሆነ አያምኑም። ለማንኛውም ሃይማኖታዊ አስተማሪ የመጀመሪያው መፈተኛ እንዳየነው «ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ምን ታስባለህ? በሥጋ የመጣ አምላክ ነው?» የሚለው ጥያቄ ነው። ይህንን ዋና ትምህርት የሚክድ ማንኛውም ሰው ምንም ያህል በሌሎች ጉዳዮች ላይ ትክክል ቢሆን እርሱ የሐሰት አስተማሪ ነው። የክርስቶስን አምላክነት ከካደ በየትኛውም ትምህርቱ ውስጥ ቢሆን ሁልጊዜ የሚጎድለው አንድ ነገር ይኖራል።

ለፍርድ የተገለሉ ናቸው፡- ይሁዳ እነዚህ ሰዎች መናፍቃን እንዲሆኑ አስቀድሞ ስለመወሰኑ ወይም ለኃጢአታቸው እግዚአብሔርን ተጠያቂ በማድረግ አልጻፈም። ወደው ከእውነት በፈቃዳቸው ስለተመለሱ መናፍቃን ሆኑ፤ ነገር ግን እንደዚህ ያሉ ሰዎች እንደሚፈረድባቸውና እንደሚኮኑ እግዚአብሔር ወስኖ ነበር። የብሉይ ኪዳን ነቢያት በዘመናቸው የነበሩትን የሐሰት ነቢያት አውግዘዋል፤ እንዲሁም ኢየሱስ ክርስቶስም፤ ሐዋርያቱም በእነርሱ ላይ ፈርደዋል።

እግዚአብሔር ለምን በእነዚህ ሰዎች ላይ ይፈርዳል? በመጀመሪያ ልጁን ክደዋል! ለኩነኔያቸው ያ በቂ ምክንያት ነው! ከዚያም በላይ የእግዚአብሔር ጸጋ ኃጢአትን እንዲያደርጉ እንደፈቀደላቸው በማስተማር የእግዚአብሔርን ሕዝብ አርክሰው ነበር። በተጨማሪም የክርስቶስን የመምጣት ትምህርት ነቅፈዋል (2 ጴጥሮስ 3)። «የመምጣቱ የተስፋ ቃል ወዴት ነው?» ይላሉ። በክርስቶስ የመምጣት ተስፋና እግዚአብሔርን በማይፈሩት ላይ ስለሚመጣው ፍርድ ያፈዛሉ።

በእርግጥ እነዚህን ነገሮች ሁሉ በሃይማኖት ስም ነበር የሚያደርጉት፤ ይህም ኃጢአታቸውን የበለጠ አጉልቶታል። የዋህ ሰዎችን በማታለል ገንዘባቸውን ለመውሰድና የወሰዱትንም ገንዘብ እግዚአብሔርን መፍራት

በሌለበት አኗኗር ለማጥፋት ወደኋላ አይሉም ነበር። ኢየሱስ እነዚህን አታላዮች የበግ ለምድ ከለበሱ ተኩላዎች ጋር አመሳስሏቸዋል (ማቴ. 7:15)።

ቃዲያ ቤተ ክርስቲያን ለዚህ የውስጥ ጠላት ምን ምላሽ ነው መስጠት ያለባት? ለእምነት ብርታት በመጋደል ነው!

«እምነት» የሚለው ቃል ከእግዚአብሔር በሐዋርያት በኩል ለቤተ ክርስቲያን የተሰጠውን የመሠረታዊ ሃይማኖት ትምህርት የሚያቅፍ ነው። መሠረተ እምነት የሚለው ቃል በእነዚህ መልእክቶች ውስጥ ብቻ ቢያንስ አሥራ ስድስት ጊዜ ተጠቅሶ ይገኛል። ጳውሎስ ጢሞቴዎስንና ቲቶን ምእመናኑ «ትክክለኛ ትምህርት» ማለትም «ጤናማ ትምህርት» መከታተላቸውን እንዲያረጋግጡ ሲመክራቸው፤ ይህም የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን መንፈሳዊ ጤንነት የሚያሳድግ ትምህርት መሆኑን በግልጽ አስረድቷቸዋል። ግለሰብ መምህራንና ሰባኪዎች በተወሰኑ የሥነ-መለኮት ትምህርት ነጥቦች ላይ ላይሰማሙ ቢችሉም ሁሉም እውነተኛ ክርስቲያኖች ግን የሚቀበሉት አንድ መሠረታዊ የሆነ የእውነት ትምህርት አለ።

ይህም የእውነት ትምህርት ለቅዱሳን ተሰጥቷል (ይሁዳ 3)። ቃሉ «በአደራነት» የተላለፈላቸው መሆኑን የሚያመለክት ነው። ይህንንም አደራ ማሟላት ለቤተ ክርስቲያን በጋራ የተሰጣት ኃላፊነት ሲሆን እያንዳንዱም ሊያሟላው የሚገባ ግዴታ ነው። «ነገር ግን ወንጌልን አደራ ይሰጠን ዘንድ እግዚአብሔር የታመንን ሆነን እንዳገኘን መጠን፤ እንዲሁ እንናገራለን» (1ኛ ተሰ. 2:4)። እግዚአብሔር እውነትን ለጳውሎስ አደራ ሰጠ (1ኛ ጢሞ. 1:11)፤ እርሱ ደግሞ እንደ ጢሞቴዎስ ላሉት ለሌሎች አካፈለው (1ኛ ጢሞ. 6:20)። ጢሞቴዎስ ቃሉን ለሌሎች ለታመኑ ሰዎች አደራ እንዲሰጥ ተመክሯል (2ኛ ጢሞ. 2:2)። በዘመናት መካከል ይህንን የከበረ ሀብት ጠብቀው ለሌሎች ያስተላለፉ ታማኝ አማኞች ባይኖሩ ኖሮ ዛሬ እናንተና እኔ ቃሉ አይኖረንም ነበር።

ቤተ ክርስቲያን እውነቱን ከአንዱ ትውልድ ወደ ሌላው ካላስተላለፈች ትጠፋለች። ስለዚህ የእኛም ትውልድ እውነትን በመጠበቅ ለልጆቻችን ማስተላለፍ ካቃተው፤ የቤተ ክርስቲያን ጉዳይ እዚያ ላይ ያበቃል ማለት ነው! የእግዚአብሔርን እውነት ስንረዳ፤ እኛም ይህንን እውነት እንድናገኝ

የተሠቃዩትንና የሞቱትን ቅዱሳንና ሰማዕታት ስናስታውስ፥ በእግዚአብሔር ሠራዊት ውስጥ መደበኛ ቦታችንን ለመያዝና እስከ ሞት ድረስ የታመንን ለመሆን መንፈሳችን ይነሣሃል።

«ለሃይማኖት እንድትጋደሉ» ማለት ምን ማለት ነው? የግሪኩ ቃል የሞት የሽረት ትግልን የሚያሳይ ነው። «መጋደል» በግሪክ ጨዋታዎች ለመወዳደርና ለማሸነፍ ተፎካካሪው ጅማቶችንና ጡንቻዎችን ለማሳዘዝ የሚያሳልፈውን ድካምና ልምምድ የሚያመለክት ነው። የጌታን ጦርነቶች ለመዋጋት በተሽከርካሪ ወንበር ላይ እየተንፈላሰሱ፥ ወይም በለሰላሳ አልጋ ላይ እየተዘናኑ መዋጋት ፈጽሞ አይቻልም! ወታደሩም፥ ሯጩም በፍጹም ቆራጥነት መታገልና ማናቸውንም ያላቸውን ሁሉ ነገር መሥዋዕት ለማድረግ ቆርጠው መነሣት አለባቸው። ከዚህም በተጨማሪ አማኞች ጠላትን ለማጥቃትና ለማሸነፍ በአንድነት የሚሠሩበት የቡድን ሥራም መኖር አለበት።

አንዳንድ ጊዜ ልቦ ቅን የሆኑ ሰዎች «ለእምነታችን ጥብቅና መቆም መልካም ነገር ነው፤ እምነትን ማክረር ግን ጥሩ አይደለም» ሲሉ ትሰማላችሁ። አንዳንድ የእግዚአብሔር ወታደሮች ለጥልና ለመከፋፈል መንሥኤዎች መሆናቸው እውነት ቢሆንም፥ ሌሎቹ ደግሞ እውነትን ለመከላከል ታላቅ መሥዋዕትነት መክፈላቸው የማይካድ ነው። እንደ ክርስቲያን ወታደሮች እርስ በርሳችን መጣላት ወይም ችግርን መፍጠር የለብንም፤ ነገር ግን የክርስቶስ ሰንደቅ ዓላማ በጠላት ሊማረክ በአደጋ ላይ በወደቀበት ጊዜ፥ እጃችንን አጣጥፈን ልንመለከት ወይም በአጉል ምኞት ድል እናገኛለን ብለን ተስፋ ማድረግ አይገባንም።

አንድ ጊዜ ቻርለስ ስፐርጀን እንዲህ አለ፡- «አዳዲሶቹ አመለካከቶች በተሻለ ሽፋን የቀረቡ የድሮ እውነቶች አይደሉም፤ ልንርቃቸው የሚገቡ አስጊ ስሕተቶች ናቸው።» ሐሰተኛ ትምህርት ሊታወቅ፥ ምልክት ሊደረግበትና ሊወገድ የሚገባው መርዝ ነው። ስፐርጀን እንዲህም ብሏል፡- «ምንም ያህል አምሮ ቢቀርብልኝም ሐሰተኛ ትምህርትን መቀበል አልችልም፤ በምርጥ ዕቃ ስለቀረበ ብቻ የተመረዘ ሥጋ መብላት አለብኝን?»

ሁልጊዜ እውነትን በፍቅር መናገር አለብን፤ የምንጠቀምባቸውም የጦር ዕቃዎች መንፈሳዊ መሆን አለባቸው። አቋማችን በተመሳሳይ ጊዜ

አንዳንዶችን ቢያስቀይምና ሌሎችን ደግሞ ቢያሳዝንም «ለእምነት» ያለንን አቋም ለመያዝ መድፈር አለብን። የምንዋጋው የግል ጠላቶችን ሳይሆን የጌታን ጠላቶች ነው። ነቀፋው እየተሰነዘረ ያለው በኢየሱስ ክርስቶስ ክብርና ማንነት ላይ ነው። «መልካሙን የእምነት ገድል ተጋደል» (1ኛ ጢሞ. 6:12)።

ድሉ (ይሁዳ 5-7)

እንደ ሐዋርያው ጲጥሮስ ይሁዳም ከብሉይ ኪዳን ታሪክ ሥልጣኑን በተቃወሙትና ከእውነት ዞር ባሉት ላይ እግዚአብሔር ያገኘውን ድል የሚገልጹ ሦስት ምሳሌዎችን ሰጥቷል። ጲጥሮስ የወደቁትን መላእክት፣ ኖሳንና ሉጥን ጠቅሶ (2 ጲጥሮስ 2:4-9)፣ ታሪካዊ ቅደም ተከተላቸውን በመከተል ጽፏል። እንደዚሁም ጻድቁን እግዚአብሔር እንደሚታደግና እግዚአብሔርን የማይፈሩትን እንደሚፈርድባቸው አጠንክሮ ተናግሯል። ይሁዳ ግን ኖሳንና የውኃ መጥለቅለቁን አልጠቀሰም፤ በዚያ ፈንታ ግን በእስራኤል ሕዝብ እንደ ምሳሌ ተጠቅሟል።

ይሁዳ ለማሳየት የሚፈልገው ነጥብ እግዚአብሔር መናፍቃንን እንደሚፈርድባቸው ነው። ስለዚህ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሾልከው የገቡት የሐሰት አስተማሪዎችም አንድ ቀን ይፈረድባቸዋል። የተሳካ የሚመስለው ነገራቸው ሁሉ አይቆይም፤ የመጨረሻው ድል የእግዚአብሔር ይሆናል።

እስራኤል (ቁ. 5)፡- ጳውሎስና (1ኛ ቆሮንቶስ 10) የዕብራውያን ጸሐፊውም (ምዕራፍ 3-4) አስፈላጊ መንፈሳዊ እውነቶችን ለመግለጽ በእስራኤላውያን ገጠመኞች ተጠቅመዋል። ሕዝቡ በእግዚአብሔር ኃይል ከግብፅ ወጥተው ወደ ተስፋይቱ ምድር ድንበር ደርሰው ነበር፤ ነገር ግን ሕዝቡ ፈርተው ለመግባትና ምድሪቱን ለመውረስ እምነት አልነበራቸውም (ዘኁ. 13-14 ተመልከት)። ሙሴ፣ ኢያሱና ካሌብ በእምነት እግዚአብሔርን እንዲታዘዙ ሕዝቡን ሊያበረታቱ ሞከሩ፤ ሕዝቡ ግን ሊቀበሉዋቸው አልፈለጉም። እንዲያውም የነገዶቹን አለቆች ሊያስተባብሩና የባርነት ቦታ ወደ ሆነው ወደ ግብፅ ለመመለስ ፈለጉ!

ይህ በእግዚአብሔር ፈቃድና ቃል ላይ ማመልከት፤ እግዚአብሔር ደግሞ ዓመፅን አይታገሥም። ከዚህም የተነሣ ሃያ ዓመትና ከዚያ በላይ የሆነ ሁሉ

በሚቀጥሉት አርባ ዓመታት ውስጥ ባለው ጊዜ እንዲሞቱ ሆነ። አለማመናቸው ወደ ጥፋት መራቸው።

እዚህ ላይ ይሁዳ በአንድ ታሪካዊ ክሥተት እንደ ምሳሌ እየተጠቀመ መሆኑን አስቡ። እኛም እያንዳንዱን ዝርዝር ማጥናትና ማየት አያስፈልገንም። ሕዝቡ ሁሉ ከግብፅ ወጥቶ ነበር፤ ይህን ማለት ግን እያንዳንዱ ሰው በጌታ በኩል ባለ እምነት በግሉ ድኗል ማለት አይደለም። የመልእክቱ ፍሬ አሳብ ልዩ በረከቶች ኃላፊነትን እንደሚያስከትሉ ነው፤ እግዚአብሔርም የሕዝቡን ኃጢአት በቀላሉ ማለፍ አይችልም። ከይሁዳ መልእክት የምንረዳው ከአንባቢዎቹ አንዳቸውም የሐሰት አስተማሪዎችን ለመከተል ቢደፍሩ፤ እነሱም የእግዚአብሔርን ቅጣት ይቀበላሉ። «ስለዚህ እንደ ቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ» (1ኛ ቆሮንቶስ 10: 12)።

የወደቁት መላእክት (ቁ. 6)፡- ይህንን ገለጣ በ2ኛ ጴጥሮስ 2: 4 ላይ አጥንተነዋል፤ ይሁዳ ግን የመላእክትን መውደቅ ከሰዶምና ገሞራ ጥፋት ጋር በማያያዝ አዲስ አመለካከት የሚያክልበት (ይሁዳ 7 «እንዲሁም እንደ እነርሱ») ይመስላል። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ይሁዳ ያስተምር የነበረው መላእክት በእግዚአብሔር ላይ ስለማመፃቸው ብቻ ሳይሆን፤ በእነዚህ በወደቁ መላእክት የምድርን መወረር ጭምር ነው ብለው ያምናሉ። ዘፍጥረት 6: 1-4ን በመጥቀስ «የእግዚአብሔር ልጆች» የተባሉት የሰውን አካል ለብሰው፤ ከሰው ሴቶች ልጆች ጋር በመኖር በምድር ላይ የትላልቅ ፍጡራን ዘርን የወለዱ የወደቁ መላእክት ነበሩ ብለው ይናገራሉ። እግዚአብሔርም ወደ ምድር የጥፋት ውኃን የላከበት አንዱ ምክንያት ይህ ነበር ይላሉ።

ይህ አመለካከት የሚማርክና በአንዳንዶች ዘንድ ተቀባይነት ያገኘ ቢሆንም፤ በበኩሌ ግን ለመቀበል እንደምቸገር መናገር አለብኝ። «የእግዚአብሔር ልጆች» የሚለው ለመላእክት የተሰጠ ስያሜ መሆኑ እውነት ነው (ኢዮብ 1: 6፤ 2: 1፤ 38: 7)፤ ነገር ግን ሁልጊዜ ላልወደቁት መላክኦት የተሰጠ ስያሜ ነው። ለመሆኑ መንፈስ ቅዱስ በሙሴ በኩል በጻፈበት ወቅት ዓመፀኞቹን መላእክት «የእግዚአብሔር ልጆች» ብሎ የጠራቸው ይመስላችኋል? እኔ በበኩሌ ግን አይመስለኝም።

ሁለተኛው ችግረ:- የመላእክት መናፍስት መሆንና አካል የሌላቸው መሆናቸው ነው። በብሉይ ኪዳን ዘገባ ውስጥ በሰው መልክ ስለተገለጡ መላእክት እናነባለን፤ ይህ ግን በሥጋ መገለጥ አልነበረም። አንድ መንፈሳዊ አካል ጊዜያዊ የሆነ አካል ለብሶ ሊገለጥ ቢችልም፤ እንዴት ከሴት ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት ሊኖረው ይችላል? መላእክት ጾታ እንደሌላቸው ጌታችን አስተምሯል (ማቴ. 22: 30)።

ሦስተኛ:- እግዚአብሔር የውኃ መጥለቅለቅ የላከው ሰው ካደረገው ክፋት የተነሣ እንጂ መላእክት ካደረጉት ነገር የተነሣ አይመስልም። «መንፈሴ በሰው ላይ ለዘላለም አይኖርም ... እግዚአብሔርም የሰው ክፋት በምድር ላይ እንደበዛ ... አየ። እግዚአብሔርም ሰውን በምድር ላይ በመፍጠሩ ተጸጸተ» (ዘፍ. 6: 3፥ 5-6)። ይህ «የወደቁ መላእክት» ለውኃው ጥፋት መንስኤ ናቸው የሚለው አመለካከት ትክክል ከሆነ፤ እግዚአብሔር መላእክትን ስለፈጠረ መጸጸት ነበረበት!

አራተኛ:- በቁጥር 7 ላይ ያሉት «እንዲሁም» እና «እንደነርሱም» የሚሉት ሐረጎች መላእክቱ ሰዶማውያን ያደረጉትን አድርገዋል ማለት ነው ተብሎ መተርጎም የለበትም። በቁጥሩ ላይ ያሉትን ሰዋሰዋዊ ግንኙነቶች ተመልክቱና መልእክቱን ታገኙታላችሁ «እንዲሁም ሰዶምና ገሞራ ... እንደ እነርሱ ... ምሳሌ ሆነዋል»። መላእክቱ የእግዚአብሔር ፍርድ ምሳሌ የሆኑትን ያህል ሰዶምና ገሞራም በተመሳሳይ ሁኔታ ለፍርዱ ማስረጃዎች ናቸው።

ዘፍጥረት 6:4 የወደቁት መላእክት ከሴቶች ጋር ተጋብተው የታላላቅ ፍጥረታትን ዘር እንደወለዱ ቢያስረዳም፤ በዚህ አመለካከት ላይ ጠንካራ ተቃውሞ ማቅረብ እንደሚቻል ለመግለጽ እወዳለሁ። «በነዚያ ወራት ኔፊሊም በምድር ላይ ነበሩ ደግሞ ከዚያ በኋላ...» ይህ ሁለተኛ የወደቁ መላእክት ወረራ ተደርጓል ማለት ሊሆን ሲችል፤ ዳሩ ግን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ይህን የሚደግፍ ዘገባ አናገኝም።

በመጨረሻ ጴጥሮስና ይሁዳ ሁለቱም እነዚህ ዓመፀኞች መላእክት ከጨለማ በታች ታስረው ለፍርድ እንደተጠበቁ በግልጽ ይናገራሉ። አለበለዚያ ግን በእግዚአብሔር ከመያዛቸውና ከመታሰራቸው በፊት ምድርን ወርረው ነበር ማለት ነው። እግዚአብሔር ሴቶቹን ወደ ኃጢአት

እስኪያስገቡና ለታላቁ የውኃ መጥለቅለቅ ምክንያት እስኪሆኑ ድረስ በነፃ ለመመላለስ ለምን ፈቀደላቸው? ብለን እንገረማለን። ምንም እንኳን ለዚህ የሚሆን ማብራሪያ እኔ በማከብራቸው ምሁራን የቀረበ ቢሆንም በበኩሌ ግን ለመቀበል ያዳግተኛል። እንደኔ የዘፍጥረት ምዕራፍ 6 ቀላሉ ማብራሪያ እግዚአብሔርን የሚፈራው የሴት ዘር ማለትም «የእግዚአብሔር ልጆች» እግዚአብሔርን ከማይፈራው ከቃየን ዘር ጋር መደባለቅ ጀመሩ፤ ይህም የልዩነት ግድግዳዎችን ሰብሮ የማወላወልና ቀስ በቀስም በኃጢአት የመዝቀጥን ውጤት አስከተለ የሚል መሆን አለበት። ነገር ግን የትኛውንም ዓይነት አተረጓጎም ብንቀበል፤ መዘንጋት የሌለብን ዋናው ትምህርት ግን መላእክቱ አምጸዋል፤ በአመጸቸውም ተቀጥተዋል የሚለውን ነው።

ሰዶምና ገሞራ (ቁ. 7)፡- ጴጥሮስና ይሁዳ ሁለቱም እግዚአብሔር በእርግጥ ኃጢአትን እንደሚቀጣና ሰዶምና ገሞራንም እግዚአብሔርን የማይፈሩትን ለማስጠንቀቅ ምሳሌ እንዳደረጋቸው ይናገራሉ (2ኛ ጴጥሮስ 2፡6 ተመልከት)። አገላለጾቻቸውን ስታገናኛቸው የሰዶምና የገሞራ (እንዲሁም የተካተቱት ሌሎች ከተሞች) ዜጎች፡- እግዚአብሔርን የማይፈሩ፤ ክፉዎች፤ ሕግ የሌላቸው፤ ከጽድቅ ውጪ የሆኑ፤ እና ለዝሙት የተሰጡ እንደነበሩ ትረዳለህ። ተፈጥሮአዊ ያልሆኑ የዝሙት ኃጢአቶችን የሚያደርጉት አልፎ አልፎ አልነበረም፤ ከመጠን በላይ ተዘፍቀውባቸው፤ እራሳቸውንም ለምኞታቸው ተገዢ አድርገው ነበር። የግሪኩ ግሥ የባሰ የሚል ነው፤ «ከመጠን ያለፈ ኢ- ግብረገባዊ ልምድ ውስጥ መግባት»። ይህ የሕይወት ዘይቤአቸው ነበር፤ እንዲሁም የሞት!

እንግዳ ሥጋ ማለት «የተለየ ሥጋ» ማለት ነው። ሕይወታቸው ሁልጊዜ ተፈጥሮአዊ ወዳልሆኑ ድርጊቶች በማዘንበል ወደታች የሚያሸቆሉቁል ነው (ሮሜ 1፡24-27 ተመልከት)። ዘፍጥረት 6ን በ«ወደቁት መላእክት» አተረጓጎም የሚረዱት ሰዎች «ሌላ ሥጋ» የሚለው መላእክትን በሰው አምሳል ለማሳየት እንደሆነ ያቀርቡታል፤ ነገር ግን መላእክት ሰዶምና ገሞራን የወረሩት መቼ ነበር? ደግሞ የወደቁ መላእክት ናቸው ካልን፤ በአሁኑ ጊዜ እኛን ሊፈትኑ ወይም ሊያታልሉ የሚችሉ የወደቁ መላእክት ስለሌሉ የእነርሱን ኃጢአትና የሰዶማውያን ኃጢአት ከዛሬው ሁኔታ ጋር ልናዛምደው እንዴት እንችላለን? በእርግጥ በሎጥ ደጅ የነበሩት ሰዎች እንግዶቹ ከሆኑት መላእክት ጋር በግብረ ሰዶም ሊገናኙ ፈልገው ነበር፤ ነገር ግን ሰዶማውያን

እነዚያ ሰዎች መላእክት እንደነበሩ አያውቁም ነበር። ሌላው አማራጭ ሰዶማውያን ጥፋተኛ የሆኑት እርስ በርሳቸው በሚያደርጉት ተፈጥሮአዊ ባልሆነ የግብረ ሥጋ ግንኙነት ብቻ ሳይሆን ከእንስሳትም ጋር ያደርጉት ስለነበር ነው፤ ይህም ማለት «ሌላ ሥጋ» ማለት ይሆናል። ግብረ ሰዶምም ሆነ ከእንስሳት ጋር የሚደረግ ግንኙነት በእግዚአብሔር ዘንድ የተጠሉ ናቸው (ዘሌ. 18:22-25)።

እነዚህ ከተሞች ዛሬ እግዚአብሔርን ለማይፈሩ ሰዎች እንደ ምሳሌና ማስጠንቀቂያ በመሆን ቀርበዋል። ቀርበዋል ማለት «ማጋለጥ» ማለት ነው (ሰዎች ሁሉ አይተው እንዲዘባበቱበት በአደባባይ እንደተጣለ ሬሳ ማለት ነው።) ነገር ግን እነኞ ሰፋፊ ከተሞች ዛሬ ለሕዝብ የሚታዩ አይደሉም። በጠቅላላው ሰዶምና ኀዋራ በሙት ባሕር ደቡባዊ መጨረሻ ሥር እንደተቀበሩ በምድር ቁፋሮ ተመራማሪዎች ስምምነት ቃል አማካይነት ተረጋግጦአል። እንዴት ታዲያ ምሳሌ ሆነው ሊያገለግሉ ይችላሉ? እነዚህ ሊያገለግሉን የሚችሉት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እንደተገለጠው በምሳሌነታቸው ብቻ ነው። ማንም ሰው ቢሆን ዘፍጥረት 18-19ን በሚያነብበት ጊዜ እግዚአብሔር ለኃጢአት ያለውን ጥላቻና በተመሳሳይ ሁኔታ ፍርድን ለማስተላለፍ ያለውን ትዕግሥትና ፈቃደኝነት በግልጽ መገንዘቡ አይቀርም። ይህም የክርስቶስን የመመለስ የተስፋ ቃል በተመለከተ እግዚአብሔር የዘገየ ስለመምሰሉ ጴጥሮስ ከሰጠው ማብራሪያ ጋር የተያያዘ ነው (2ኛ ጴጥሮስ 3:8 ጀምሮ)።

የእስራኤል ኃጢአት ለአለማመን ማመፅ ነበር (ዕብ. 3:12)። የመላእክት ኃጢአት ደግሞ በእግዚአብሔር ዙፋን ላይ ማመፅ ነበር፤ እንዲሁም የሰዶምና የኀዋራ ኃጢአት ተፈጥሮአዊ ባልሆነ ፍትወት እግዚአብሔርን ማሳዘን ነበር። አለማመን፣ በሥልጣን ላይ ማመጽና ፍትወት የሐሰተኛ መምህራን ኃጢአት ባሕርያት ናቸው። ማጠቃለያው ግልጽ ነው፡- ሐሰተኞች መምህራን ይፈረድባቸዋል። እስከዚያ ድረስ ግን የእግዚአብሔር እውነተኛ አገልጋዮች ብዙዎቹ በሥራ ላይ መቆየት አለባቸው። እነዚህ ሐሰተኛ አስተማሪዎች ከፍተኛ ያለውን ስፍራ ይዘው ሕዝቡን ወደተሳሳተ አቅጣጫ እንዳይመሩ መከታተል ይኖርባቸዋል። «ለራስህና ለትምህርትህ ተጠንቀቅ» (1ኛ ጢሞ. 4:16)።

ጠላትን ለመቃወምና የቤተ ክርስቲያንን ንጽሕናና አንድነት ለመጠበቅ በተግባር ልናደርግ የምንችለው ምንድን ነው? በመጀመሪያ፡ የእግዚአብሔርን ቃል ማወቅና ልንከላከልለት ድፍረቱ ሊኖረን ይገባል። እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ተቋም መሆን አለበት፤ እንዲሁም እያንዳንዱ ክርስቲያን የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪ መሆን አለበት። መድረኩ አዎንታዊ እውነትን ማወጅና እንዲሁም ስሕተትን ማውገዝ ይገባል።

ሁለተኛ፡ - «መጠበቅና መጸለይ» አለብን። ጠላታችን ያለው በመካከላችን ነውና ጨርሶ ለመተኛት መከጀል የለብንም! በአጥቢያ ማኅበረ ምእመናን ያሉ መንፈሳዊ መሪዎች ለጥምቀትና ለቤተ ክርስቲያን አባልነት እጩዎችን ሲያነጋግሩ ንቁ መሆን ያስፈልጋቸዋል። ኮሚቴዎች የሰንበት ትምህርት አስተማሪዎችን፣ የወጣት ኃላፊዎችን፣ ሌሎች የቤተ ክርስቲያን መሪዎችን ሲመድቡ የክርስቶስን ልብ መፈለግ ያስፈልጋቸዋል። ጉባኤዎች ሽማግሌዎችን ሲመርጡ የመለየት ስጦታን መለማመድ አለባቸው።

ሦስተኛ፡ - ጉባኤዎችና አባላት ገንዘባቸውን ለነማን እንደሚሰጡ መጠንቀቅ አለባቸው። «ከሐዲውን ታግዛለህን? ወይስ እግዚአብሔርን የሚጠሉትን ትወድዳለህን?» (2ኛ ዜና 19:2)።

በመጨረሻ፡ - ክርስቶስንና የቃሉን መሠረታዊ ትምህርቶች ከሚክዱት፣ መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆነ የመለየት አቋም ለመያዝ ድፍረቱ ሊኖረን ይገባል (ሮሜ 16:17-20፤ 2ኛ ጢሞ. 2:15 ጀምሮ፤ 2ኛ ዮሐንስ ቁ.6-11)። ይህ ጥቃቅን በሆኑ የትምህርት ልዩነቶች የተነሣ ከአማኝ ወገኖቻችን መለየት አለብን፤ ወይም «በተዛምዶ ሰዎች መካከል» መለማመድ አለብን ማለት አይደለም። የእግዚአብሔር እውነተኛ ሠራዊት የሆነ ለእውነት በሚደረገው ውጊያ ላይ በአንድነት መሰለፍ ያስፈልገዋል።

አንተስ ለክተቱ ጥሪ ተዘጋጅተህ ይሆን?

መናፍቃንን እወቃቸው!

ይሁዳ 8-16

ይሁዳ አንባቢዎቹን ጴጥሮስ የጻፈውን እንዲያስተውሉ በማሳሰብ ብቻ አላበቃም። የሐሰት አስተማሪዎች እንዴት ያሉ እንደ ነበሩና በቤተ ክርስቲያን ላይ ምን እንደሚያደርጉ በመግለጥ የገዛ ራሱን የማስጠንቀቂያ ቃላት ለመጨመር ፈልጎ ነበር። የእግዚአብሔር መንፈስ የጴጥሮስን ቃላት በማጠናከርና በተመሳሳይ ጊዜ መረጃን በመጨመር ይሁዳ የመናፍቃንን ባሕርያት እንዲገልጽ መራው። ይሁዳ ቁ. 8-16 እና 2ኛ ጴጥሮስ 2 ተመሳሳይነትና ተጓዳኝነት ያላቸው ናቸው።

ግን ለምን ይህ አላስፈላጊ የሚመስል ድግግሞሽ ተደረገ? ሐዋርያው ጳውሎስ መልሱን ሰጥቷል፡- «ስለ አንድ ነገር መልሼ ልጽፍላችሁ እኔን አይታክተኝም ለእናንተ ግን ደኅና ነው» (ፊልጵ. 3:1)። ወላጆች ለልጆቻቸው ማስጠንቀቂያዎችንና መመሪያዎችን በመደጋገም ይሰጣሉ፤ ስለዚህም አንዳንድ ጊዜ ልጆቹ «አውቃለሁ! ብዙ ጊዜ ነግረኸኛል!» ብለው ይመልሳሉ፤ ነገር ግን አስተዋይ ወላጆች አንዳንድ ነገሮችን ለልጆቻቸው ደኅንነትና ጥበቃ ሲባል በተደጋጋሚ መነገር እንዳለባቸው ያውቃሉ። ልጆቹ ሊያዳምጧቸው ቢፈልጉም ባይፈልጉም ይነግሩዋቸዋል!

ይሁዳ በእነዚህ ቁጥሮች ስለ መናፍቃን የጻፈው ነገር ሁሉ በሦስት ዋና ዋና ነጥቦች ሊጠቃለል ይችላል።

መለኮታዊ ሥልጣንን ይጋፋሉ (ይሁዳ 8-11)

ሥልጣን ሁሉ፣ የቤተሰብ ወይም የቤተ ክርስቲያን ወይም የመንግሥት ሥልጣን ቢሆንም፣ የሚመጣው ከእግዚአብሔር ዙፋን ነው። ሥልጣን ያላቸው ሰዎች በመጀመሪያ ከሥልጣን ሥር ሆነው ተጠሪነታቸው ለእግዚአብሔር መሆን አለበት። የሐሰት አስተማሪዎች ግን መለኮታዊ ሥልጣንን በመግፋት የራሳቸውን ሥልጣን ይመሠርታሉ።

የዓመፃቸው መነሻ «ሕልመኞች» (ቁ. 8) በሚለው ቃል ውስጥ ይገኛል። እነዚህ ሰዎች እውን ባልሆነና በተሳሳተ የሕልም ዓለም ውስጥ ይኖራሉ። «እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ» (ዘፍ. 3:5) የሚለውን የሰይጣንን

የማታለያ ቃል ያምናሉ። ከእግዚአብሔር እውነት ተመልሰው እነነታቸውን ከፍ በሚያደርግ፤ ዓመፀኝነታቸውን በሚያደፋፍር፤ የሐሰት ትምህርት አእምሯቸውን ያደልባሉ። ቁጥር 10 ሐሰተኞች መምህራን ምን እንደሚናገሩ የማያውቁ አላዋቂ ሰዎች እንደሆኑ ያስረዳናል። ጴጥሮስ እነዚህን ሰዎች «ጨካኝ አውሬዎች» (2 ጴጥሮስ 2:12÷22) ብሎ የሰጠውን ገለጻ ይሁዳም አስተጋብቶታል። እንስሳት የሚኖሩት በተፈጥሮአዊ ደሙነፍሳቸው ነው! ሐሰተኞችም መምህራን እንደዚህ ናቸው። ሰዎች በእግዚአብሔር ላይ ሲያምፁ ወደ እንስሳነት ደረጃ ይዘቅጣሉ።

የዓመፀኛቸውን መንገድ ይሁዳ በግልጽ ዘርዝሮታል። ከዓመፀኛቸውና ከእምቢታቸው የተነሣ እንስሳዊ ምኞታቸውን ለማርካት እየኖሩ «ሥጋቸውን ያረክሳሉ።» አንድ ሰው የእግዚአብሔርን ሥልጣን ሲነቅፍ ለእግዚአብሔር ሕግጋት ላለመታዘዝና እንደፈለገው ለመኖር ነፃነት ይሰማዋል። የሚረሳው ቁም ነገር ግን ለእነኝህ ሕጎች አለመገዛት፤ ውሎ ቢያድርም ሽሽተው ወደማያመልጡት ቅጣት ማድረሱን ነው።

ከዚህ በተጨማሪም መናፍቃን በእግዚአብሔር ላይ ያላቸውን ዓመፀኝነት ለመግለጽ በምሳሳቸው ይጠቀማሉ። «ምሳሳችንን እናበረታለን፤ ከንፈራችን የእኛ ነው፤ ጌታችን ማን ነው?» (መዝሙር [12]:4)። በቁጥር 8 ና 10 ላይ ያለው «ይሳደባሉ» የሚለው ሐረግ «ክፉ መናገር» ማለት ነው። መሳደብ የእግዚአብሔርን ስም በከንቱ መጥራት ብቻ ሳይሆን ከዚህ በተጨማሪም ሌሎችን ከአንደበት የሚወጡ ጸያፍ ቃላትን ይይዛል። አንድ ሰው የእግዚአብሔርን ቃል በማቃለል ሲመለከት ወይም ሲቀልድበት ወይም ሆን ብሎ እግዚአብሔር እንዲፈርድበት ሲገዳደር፤ እግዚአብሔርን ተሳደበ ማለት ነው። «አፋቸውን በሰማይ አኖሩ፤ አንደበታቸውም በምድር ውስጥ ተመላለሰ። ...እግዚአብሔር እንዴት ያውቃል? በልዑልስ ዘንድ በውኑ እውቀት አለ? ይላሉ» (መዝሙር [73]:9÷11)።

የዓመፀኛቸው ውጤት የሚታየው በገዛ ራሳቸው ጥፋት ነው። ራሳቸውን አሳልፈው ሰጥተዋል (ይሁዳ 10) እና ራሳቸውን ያረክሳሉ (ቁ. 8)። እንዲሁም ራሳቸውን ያጠፋሉ፤ ሆኖም ራሳቸውን እያሳደጉ እንደሆኑ ያስባሉ! «በክፉ ሥራ ላይ ፈጥኖ ፍርድ አይፈረድምና ስለዚህ በሰው ልጆች

ውስጥ ልባቸው ክፉን ለመሥራት ጠነከረ» (መክብብ 8:11)። የዓመፅ መንገድ ሌላ ሳይሆን የጥፋት መንገድ ነው።

የኩራት ንግግር አደገኛ ነገር ነው፤ እግዚአብሔር የመሠረተውን ሥልጣን መንቀፍም እንዲሁ ነው። የመላእክት አለቃ ሚካኤል እንኳ (ዳን. 10:13) ሰይጣንን ለመገደብ አልደፈረም፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር የተሰጠውን ሥልጣን አከበረ። ሚካኤል የሚለው ቃል «እንደ እግዚአብሔር ያለ ማነው?» ማለት ነው። ሰይጣን በዓመፅ ጊዜ በምጽት አነጋገር «በልዑል እመሰላለሁ» (ኢሳ. 14:14) ብሏል፤ ለሰዎች የሚያቀርበው ማታለያው ደግሞ «እንደ አማልክት ትሆናላችሁ» (ዘፍጥረት 3:5) የሚል ነው።

በሙሴ አካል ላይ በሰይጣንና በሚካኤል መካከል ስለተነሣ ግጭት ምንም መረጃ የለንም። ሙሴ ሲሞት እግዚአብሔር ቀበረው፤ መቃብሩም የት እንደሚገኝ ማንም ሰው አያውቅም (ዘዳግም 34:5-6)። የአይሁድ ሕዝብ የመቃብሩን ቦታ ቢያውቁት ኖሮ ግን በላዩ ላይ የመስገጃ ስፍራ በመሥራት እንደ ጣዖት ቤት ባመለኩትም ነበር፤ ስለዚህ እግዚአብሔር ያንን እውቀት ለራሱ ብቻ አስቀረው። መጽሐፉ «ማንም ሰው» ቦታውን እንዳላወቀ ይነግረናል። ስለዚህ ምናልባት ሰይጣን ቦታውን አውቆ የሙሴን አካል ለራሱ ሊያደርግ ሞክሮ ይሆናል። በሞት ግዛት ውስጥ ሰይጣን የተወሰነ የሥልጣን ክልል ስላለው ምናልባትም ጣልቃ ለመግባት መብት እንዳለው ተሰምቶት ሊሆን ይችላል (ዕብ. 2:14-15)።

ዋናው ነጥብ ሚካኤል ሰይጣንን በመገደብ ምትክ ለጌታ አሳልፎ መስጠቱ ነው። ለእግዚአብሔር ሕዝብ ሰይጣንን በቀጥታ መግጠምና ከእርሱ ጋር መከራከር አደገኛ ነገር ነው፤ ምክንያቱም እርሱ ከእኛ በጣም ስለሚበረታ ነው። ሊቀ መላእክቱ እንኳ ከዲያብሎስ ጋር በሚነጋገርበት ጊዜ ጥንቃቄ ካደረገ፣ እኛ ደግሞ የቱንስ ያህል የበለጠ ጥንቁቆች መሆን ይኖርብን፤ ከክርስቶስ ድል ጋር የምንካፈል መሆናችን እውነት ቢሆንም ከመጠን በላይ ደፋር ልንሆን ደግሞ አይገባም። ሰይጣን አደገኛ ጠላት ነው፤ ስንቃወመውም ራሳችንን መቆጣጠርና ጠንቃቃ መሆን አለብን (1ኛ ጴጥሮስ 5:8-9)።

«እግዚአብሔር ይገሥጽህ» የሚለው ቃል በዘካርያስ 3:1-5 ላይ ካለው ጋር ተመሳሳይ ነው። ነቢዩ ሊቀ ካህኑን እድፋም ልብስ ለብሶ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ቆሞ በራእይ ያይ ነበር። ይህም ከባቢሎን ምርኮ በኋላ የእስራኤል

ሕዝብ የነበረበትን የኃጢአት ርኩሶት የሚያሳይ ነበር። ሰይጣን ከአንድ ነገር በስተቀር ሕዝቡን የሚከሰበት ሙሉ መብት ነበረው (ራዕይ 12:9-11 ተመልከት)። ይኸውም ለእግዚአብሔር የተመረጡ የቃል ኪዳን ሕዝቡ መሆናቸውና የእግዚአብሔርም ይህንን ቃሉን አለማጠፍ ነው። እግዚአብሔር ሕዝቡን ይቅር ብሎ ንጹሕ ልብስም አልብሶ፤ እርሱ በሚፈቅድላቸው መንገድ እንዲጓዙ አስጠነቀቃቸው። ይህ የ1ኛ ዮሐንስ 1:5-2:2 የብሉይ ኪዳን መግለጫ ነው።

የሐሰት አስተማሪዎች ኩነጂ (ፍርድ) በይሁዳ 11 «ወዮላቸው» ተብሎ ተጠቅሷል። «ወዮ ለእነርሱ።» ይሁዳ የኃጢአታቸውን ክብደት ለማሳየት፤ በእግዚአብሔር ሥልጣን ላይ ዓምፀው በዚያ ምክንያት ስለተቀጡት ሦስት ሰዎች የሚናገሩ ሦስት ምሳሌዎችን ከብሉይ ኪዳን ውስጥ ጠቅሷል።

ቃየል በእግዚአብሔር የማዳን መንገድ ላይ ዓመፀ (ዘፍ. 4፤ 1ኛ ዮሐንስ 3: 11-12)። አዳምንና ሔዋንን የታረዱ እንስሳትን ቁርበት በማልበስ (ዘፍ. 3:21) እግዚአብሔር የይቅርታ ብቸኛ መንገድ በደም መፍሰስ እንደሆነ ግልጥ አድርጓል። ይህ የእምነት መንገድ ነው እንጂ የመልካም ሥራ መንገድ አይደለም (ኤፌሶን 2:8-10)። ቃየል ግን ይህንን በመለኮታዊ አሠራር ሥልጣን የተሰጠውን መንገድ ትቶ የገዛ ራሱን የልፋት ፍሬ የሆነውን ወደ መሠዊያው ይዞ መጣ። እግዚአብሔር ቃየልን ስላልተቀበለ መስዋዕቱንም አልተቀበለም፡- ልቡ በእግዚአብሔር ፊት ትክክለኛ አልነበረም። የአቤል መስዋዕት የቀረበው በእምነት ነበር፤ እግዚአብሔርም የተቀበለው ለዚያ ነበር (ዕብ. 11:4)።

«የቃየን መንገድ» እምነት የሌለው ሃይማኖት መንገድ ነው፤ ይኸውም በግለሰቡ መልካም ሥራ ላይ ከተመሠረተ ጽድቅ ጋር የሚመሳሰል ነው፤ «የቃየን መንገድ» የትዕቢት መንገድ ነው፤ ሰው በክርስቶስ በማመን የሚገኘውን የእግዚአብሔርን ጽድቅ በራሱ የጽድቅ ሥራዎች ለመተካት ሲሞክር ነው የምናየው (ሮሜ 10: 1-4፤ ፊልጵ. 3: 3-12)። ቃየል ኮብላይ ሆነ፤ ከተማን በመገንባትና ሥልጣኔን በማስፋፋት ችግረኛነቱን ለማሸነፍ ሞክረ (ዘፍ. 4: 9 ጀምሮ)። በመጨረሻም ከእግዚአብሔር በቀር ሰው ሊያገኝ የሚመኘውን ማንኛውንም ነገር አገኘ።

«የበለጻምን መንገድ» ከዚህ በፊት አጥንተነዋል (2ኛ ጴጥሮስ 2: 15-16 ተመልከት)። «የበለጻም መንገድ» ግላዊ ተሰጥኦንና አገልግሎትን ገንዘብ ለማግኛ ሲባል ብቻ መሸጥ ነው። ቁሳዊውን ለማግኛ በመንፈሳዊው መጠቀም ማለት ነው (1ኛ ተሰ. 2: 5-6፤ 1ኛ ጢሞ. 6: 3-21 ተመልከት)። ሐሰተኞች አስተማሪዎች ቁሳቁስ ለመሰብሰብ ስግብግቦች ነበሩና እንደ በለጻም ለገንዘብ ሲሉ ማንኛውንም ነገር ያደርጋሉ። «የበለጻም ስሕተት» በዚህ ዓይነቱ ዓመፅ ቢካፈሉም ያለፍርድ ማምለጥ ይቻላል ብሎ ማሰብ ነው። በለጻም እውነተኛ የእግዚአብሔር ነቢይ ነበር፤ ነገር ግን ስጦታዎቹን ለመሸጥና የእግዚአብሔርን ሕዝብ ለማጥፋት ፈለገ። እግዚአብሔር የበለጻምን እርግማናች ወደ በረከቶች ለወጣቸው (ዘጳ. 23: 4-5)።

ስለ በለጻም ስንነጋገር እግረ መንገዳችንንም «ስለ በለጻም ትምህርት» ያጤንነው ነገር ሊኖር ይችላል (ራዕ. 2: 14)። የበለጻም ትምህርት በሥልጣንህ የፈለግኸውን አድርግ የሚል ነበር። ለንጉሥ ባላቅ የእስራኤልን ሕዝብ ለማጥፋት ፈጣኑ መንገድ ሕዝቡ በዙሪያቸው ካሉት አረመኔ መንግሥታት ጋር ራሳቸውን እንዲያረክሱ ማግባባት እንደሆነ ነገረው። መከራከሪያው «እናንተ የእግዚአብሔር ምርጥ ሕዝቦች ናችሁ» የሚል ነበር። «ከጎረቤቶቻችሁ ጋር ጥቂት ጓደኝነት ምንም አይጎዳችሁም!» ይህም «የአምላካችንን ጸጋ በሴሰኝነት መለወጥ» ነው (ይሁዳ 4)። እግዚአብሔርም እስራኤልንና በለጻምን ሁለቱንም ቀጣ።

የቆሬ ታሪክ የሚገኘው በዘኁልቁ 16 ነው፤ ይህም ታሪክ ሥልጣንን በመቃወም በሚነሣ ዓመፅ ላይ ያተኩራል። ቆሬና ተከታዮቹ የሙሴን አመራር ከመሳደባቸው ስለ ዓመፃቸው እግዚአብሔር እንደመሰለው ይፈርድባቸው ዘንድ ተገዳደሩት። በሙሴ ላይ ክፉ መናገር ማለት ሥልጣኑን ለሙሴ በሰጠው በእግዚአብሔር ላይ መናገር ነበር። ዛሬም ቢሆን በመንፈሳዊና በመንግሥታዊ መሪዎች ላይ በግዴለሽነት መናገር በጣም ቀላል ስለሆነ፣ በቆሬ ላይ የደረሰው ቅጣት ለእኛ ማስጠንቀቂያ ነው (ቲቶ 3: 1-2 ተመልከት)። እግዚአብሔር ቆሬንና ተከታዮቹን ቀጥቶ የባሪያውን የሙሴን ሥልጣን በግልጽ አጸና።

ቃየል እግዚአብሔር እንዳዘዘ የደም መሥዋዕት አላቀርብም በማለቱ በእግዚአብሔር የማዳን ሥልጣን ላይ ዓመ። በለዓም ስጦታዎቼን በገንዘብ ከመሸጡም እስራኤል ከሌሎች ሕዝቦች ጋር እንዲቀላቀሉ በመምራቱ በእግዚአብሔር የመለየት ሥልጣን ላይ ዓመ። ቆሬ መሴ በእግዚአብሔር የተቀባ ባሪያ እንደሆነ በመካድና ሥልጣኑን ያለአግባብ ለመንጠቅ በመዋከር በእግዚአብሔር የአገልግሎት ሥልጣን ላይ ዓመ።

ይሁዳ በዚህ ቁጥር ላይ የተጠቀመባቸውን ግሦች ማስተዋል ጠቃሚ ነው። ሐሰተኛ አስተማሪዎች በቃየል መንገድ «ሄደዋል»፤ ለበለዓም ስሕተት ራሳቸውን አሳልፈው «ሰጥተዋል»፤ እንዲሁም በቆሬም ዓመፅ «ጠፍተዋል»። ሥልጣንን የመግፋት አሳዛኝ ገጽታ ይህን ይመስላል።

እያወቁ በግብዝነት ይሠራሉ (ይሁዳ 12-13፥ 16)

ቁጥር 12 ና 13 የሐሰት አስተማሪዎችን ስድስት ዓይነተኛ ባሕርያት ከመግለጣቸውም ለምን ለቤተ ክርስቲያን አደገኞች እንደሆኑም ያብራራልናል።

«ነውረኛ ዕንቅፋቶች»፡- ጴጥሮስ ነውረኞችና ርኩሳን ብሎ ጠርቷቸዋል (2ኛ ጴጥሮስ 2፡13)። እነዚህ ሰዎች በአጥቢያ ጉባኤዎች በነበሩት ክርስቲያኖች «የፍቅር ግብዣዎች» መካከል ገብተው ነበር፤ ያደረጉት ግን እነዚያን ግብዣዎች ማርከስ ነበር። ይሁዳ ኢየሱስ ባከበረው በመጨረሻው ፋሲካ ላይ እንደ አደረገው ሁሉ እነዚህም የሐሰት አስተማሪዎች ለፍቅር ግብዣው ቅድስናን በመጨመር ፈንታ ክብሩን ቀንሰውበታል። በጣም የሚያሳዝነው ነገር የማኅበሩ አባላት የእነዚህን ሰዎች እውነተኛ ባሕርይ አለመረዳታቸው ነው። ሰዎቹ መንፈሳውያን እንደሆኑ አስበው ነበር!

«ዕንቅፋት» ተብሎ የተተረጎመው የግሪኩ ቃል «የተሰወሩ ቋጥኞች» ማለትም ሊሆን ይችላል። የተሰወሩትን ቋጥኞች ያላስተዋለ መርከበኛ ሳይታወቀው መርከቡን በማጋጨት ሊያሰጥም ይችላል። ስለዚህ ጸጥ ያሉና የረጉ ውጥኞች በሚያጋጥሙት ጊዜ ሁሉ የመርከቡ ነጂ ንቁና ጥንቁቅ መሆን አለበት። መንፈሳዊ መሪዎች ሁልጊዜ በተጠንቀቅ መቆም አለባቸው።

ራስ ወዳድ እረኞች፡- «እረኝነት» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «መመገብ» ማለት ነው። ለመንጋቸው እረኛ በመሆንና ለሕዝቡ ፍላጎት

በመጠንቀቅ ፈንታ እነዚህ መናፍቃን ግን የሚጠነቀቁት ለራሳቸው ብቻ ነው። ምናልባትም ይሁዳ ይህንን በሚጽፍበት ጊዜ ሕዝቡን በመጨቆናቸውና ለራሳቸው ብቻ በማሰባቸው ነቢዩ ኢሳይያስ 56: 10-12 እና ሕዝቅኤል 34 የወቀሷቸው ፖለቲካዊና መንፈሳዊ መሪዎች ታውሰውት ሊሆን ይችላል።

በእግዚአብሔር መንጋ ላይ እረኛ መሆን ከባድ ነገር ነው። ምሳሌያችን መሆን ያለበት ለበጎቹ ነፍሱን የሰጠው መልካም እረኛ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። የሐሰት አስተማሪዎች የሚፈልጉትን ለማግኘት በለዎች ቢጠቀሙና ወደ ርኩስት ቢመሯቸውም አንዳንዶች ግን ይህን ተግባራቸውን ይወዱላቸዋል! ጳውሎስ 2ኛ ቆሮንቶስ 11: 20ን ሲጽፍ በዚህ ነገር ተደንቋል - «ማንም ባሪያዎች ቢያደርጋችሁ፥ ማንም ቢበላችሁ፥ ማንም ቢቀማችሁ፥ ማንም ቢኮራባችሁ፥ ማንም ፈታችሁን በጥፊ ቢመታችሁ ትታገላላችሁና።»

እነዚህ ራስ ወዳድ እረኞች ይህንን ሁሉ የሚያደርጉት «ያለ ፍርሃት» ነው። ከመጠን በላይ በራሳቸው የሚተማመኑ ናቸው። በእውነተኛ እረኛና በምያተኛ መካከል ያለው ልዩነት ግን የሚከተለውን ይመስላል፡ - ቅጥረኛው እረኛ ለራሱ ብቻ ሲጠነቀቅ እውነተኛው እረኛ ግን ለመንጋው ይጠነቀቃል። «ራሳቸውን ለሚያሰማሩ ለእስራኤል እረኞች ወዋላቸው! እረኞች በጎችን ያሰማሩ ዘንድ አይገባቸውምን?» (ሕዝቅኤል 34: 2)፤ ነገር ግን እነዚህ ሐሰተኞች ፍርዳቸው እየቀረበ ስለሆነ መፍራት በተገባቸውም ነበር!

ባዶ ደመናዎች፡- ዝናብ እንደሚኖር ተስፋ የሚሰጡ ደመናዎች፥ ታይተው አንዳችም ጠብታ ሳይዘንብ ቢቀር ለሰብሎቹ ውኃ ለሚፈልገው ዝብረ የልብ ጎዘን ናቸው። የሐሰት አስተማሪዎች መንፈሳዊ እርዳታ መስጠት የሚችሉ ሰዎች ከመምሰላቸውም ስለችሉታቸውም ይመካሉ፤ ነገር ግን ፍሪቢሶች ናቸው። «ስለ ስጦታው በሐሰት የሚመካ ሰው ዝናብ እንደማይከተለው ደመና ነፋስም ነው» (ምሳ. 25: 14)። የአርነትን ተስፋ ይሰጣሉ፥ መስጠት የሚችሉት ግን እስራትን ብቻ ነው (2ኛ ጴጥሮስ 2: 19)።

የእግዚአብሔር ቃል አንዳንድ ጊዜ ከዝናብና ከካፊያ ጋር ይመሳሰላል። «ትምህርቱ እንደ ዝናብ ትፈስሳለች፥ ነገሪ እንደ ጠል (ካፊያ) ትንጠባጠባለች» (ዘዳግም 32: 2)። ኢሳይያስ 55: 10 የእግዚአብሔርን ቃል መሪትን ፍሪ እንድታፈራ ከሚያደርጉት ከዝናብና ከበረዶ ጋር

ያመሳክረዋል። በሰማይ ላይ እንዳሉት ደመናዎች የሐሰት አስተማሪዎች የተከበሩና የሚሰቡ ሊሆኑ ይችላሉ፤ ዝናብን መስጠት ካልቻሉ ግን የማይጠቅሙ ናቸው።

የሞቱ ዛፎች፡- በዚህ ርእስ ሥር የምናገኘው መልእክት ገበሬ ፍሬ የሚጠብቅበትን የመፀው ወራት የተመለከተ ነው። ገበሬው ዛፎቹ እንደሚያፈሩለት ቢጓጓም፤ ዛፎቹ ፍሬ አልባ ነበሩ፤ «በፍሬአቸው ታውቋቸዋልችሁ» (ማቴ. 7:16)። ቃልን የሚያስተምሩና የሚሰብኩት ሰዎች ሌሎችን የመመገብ ኃላፊነት አለባቸው፤ የሐሰት አስተማሪዎች ግን የሚሰጡት ምንም ነገር የላቸውም። ፍሬ አልባዎች ብቻ ሳይሆኑ ሥር አልባም ናቸው። «ከነሥራቸው የተነቀሉ» የተባሉትና «ሁለት ጊዜ የሞቱ» ናቸው የተባሉት ለዚህ ነው። ይህ በመዝሙር 1:3 ላይ ካለው እግዚአብሔርን ከሚፈራው ሰው ጋር እንዴት ያለ ተቃራኒ ነው!

ከእውነተኛ ደኅንነት ማረጋገጫዎች አንዱ የመንፈስ ፍሬ ማፍራት ነው። ባልለሰለሰ ዓፈር፤ ጥልቀት በሌለው ዓፈርና በሥራሥር በተያዘ ዓፈር ላይ የወደቀው ዘር ፍሬ አላፈራም፤ ነገር ግን «በመልካም መሬት» ላይ የወደቀው ዘር ፍሬ አፍርቷል (ማቴ. 13:1-9፤ 18-23)። የሐሰት አስተማሪዎች ከመጽሐፍ ቅዱስ ምንም ያህል ቢጠቅሱ፤ ዘሩ በእነርሱ በራሳቸው ሕይወትም ውስጥ ሆነ ወይም በአገልግሎታቸው በኩል ፍሬ አያፈራም። ለምን? ምክንያቱም መንፈሳዊ ሥር ስለሌላቸው ነው። መንፈሳዊ ሕይወት ይጎድላቸዋል።

በአንድ ፍሬ ውስጥ ለብዙ ፍሬዎች የሚያበቃ ዘር አለ (ዘፍ. 1:11-12)። የአንድ ሰው አገልግሎት በእውነትም ከእግዚአብሔር ለመሆኑ አንዱ ማረጋገጫ የፍሬው መብዛት ነው። ሰው ሠራሽ «ፍሬዎች» መካንና የሞቱ ናቸው፤ እውነተኛ ፍሬ ግን ማደጉንና ዘሩን ማረባቱን ይቀጥላል።

ጨካኝ የባሕር ማዕበል፡- እኔ በግሌ በውቅያኖስ ውስጥም ሆነ ወይም ላይ መሆንን አልወድም፤ ማለትም፤ ጥሩ ዋናተኛ አይደለሁም። ሆኖም ከውቅያኖስ አጠገብ መቀመጥና ታላቅነቱንና ኃይሉን ማሳሰል እወዳለሁ። ነገር ግን በማዕበል ጊዜ በውቅያኖሱ ውስጥ ወይም ላይ ላዩን መሆንን ፈጽሞ አልፈልግም! ብዙ መርከበኞች እንደሚናገሩት በእነዚያ ማዕበሎች ውስጥ ትልቅ ኃይል አለ። ይሁዳም መናፍቃንን ከ«ጨካኝ የባሕር ማዕበል» ጋር

ያመሳስላቸዋል። ይህም ከኃይላቸው የተነሣ ሳይሆን ከትዕቢታቸውና ከኩራት ንግግራቸው የተነሣ ነው። «አፋቸው ከመጠን ይልቅ ታላቅ ቃል ይናገራል» (ቁ. 16)፤ እንደ ባሕሩ ሞገድ ብዙ ድምፅ ያሰማሉ፤ ግን ምንድነው የሚያፈሩት? ለመሆኑ ከማዕበል በኋላ ባለው ማግሥት ወደ ባሕር ዳርቻ ብቅ ብላችሁ በዚያ የተከማቸውን የሚያስጠላ ቆሻሻ አይታችሁ ታውቁ ይሆን?

ይሁዳ በአሳቡ ምናልባት ኢሳይያስ 57:20ን አስታውሶ ይሆናል፡ - «ከፋዎች ግን እንደሚንቀሳቀስ ባሕር ናቸው፤ ጸጥ ይል ዘንድ አይችሉምና፡ ውሩቹም ጭቃና ጉድፍ ያወጣሉና።» የመናፍቃን «ከመጠን የላቀ ታላቅ ቃል» ውጤት ዓረፋና እጣቢ ብቻ ነው! እውነተኛ የቃሉ አስተማሪዎች በጥልቅ ተመራምረው የከበረን መዝገብ ያስገኛሉ፤ የሐሰት አስተማሪዎች ግን የሚያፈሩት ቆሻሻና ጥራጊ ብቻ ነው። እናም ጉራ በሚነዙበት ነገር ሊያፍሩ ይገባቸዋል (ፊልጵስዩስ 3:19 ተመልከት)።

የሚንከራተቱ ከዋክብት፡ - ይሁዳ ይናገር የነበረው ቋሚ ቦታ ስላላቸው ከዋክብት፡ ዓለማት ወይም ፈለኮች አልነበረም፤ ምክንያቱም እነሱ የተወሰኑ ቦታዎችና ምሕዋሮች ስላሏቸው ነው። እርሱ ግን ይናገር የነበረው በአንድ ጊዜ ታይተው ዳግመኛ ላለመታየት ወደ ጨለማ ገብተው ስለሚጠፉት ተወርዋሪ ከዋክብት ነበር። ጌታችን በከዋክብት ተመስሏል (ራዕይ 2:28፤ 22:16)፤ ከርስቲያኖችም በዚህ ጨለማ ዓለም እንደ ከዋክብት የሚያበሩ ናቸው (ፊልጵ. 2:15)። በቦታቸው ቋሚ የሆኑ ከዋክብት ተጓዥን በጨለማ ውስጥ ለመምራት አስተማማኝ ሊሆኑ ይችላሉ፤ ወዲህ ወዲያ የሚሉ ከዋክብት ግን ሊመሩት የሚችሉት ወደ ተሳሳተ አቅጣጫ ብቻ ነው።

በግሌ ማድረግ ከምወዳቸው ነገሮች አንዱ የሰብከት መጻሕፍትን መሰብሰብ ነው፤ ታዲያ በታወቁ ሰባኪያን የተሰበኩትን ብቻ ሳይሆን በአንድ ወቅት ስማቸው ዝነኛ በነበሩና በተረሱ ሰዎች የተሰበኩትንም ነው። «የመድረክ መብራት» የነበሩ ብዙዎች የወደቀ ኮከብ እንደሆኑ አስተውያለሁ! ታሪኮችንና የሕይወት ታሪኮችን ማንበብና «ኃይለኞች እንደወደቁ» ማየት የሚረብሽ ነው። በአብዛኛው ለቃሉ እውነተኛነት የነበሩት በጨለማ እንደሚያበሩ መብራቶች ዛሬም እያገለገሉ ሲሆን፤ የሐሰት ትምህርት ሰባኪያን ግን ተረስተው ወድቀዋል።

እግዚአብሔር ለዓመፀኞቹ መላእክት የጨለማ ሰንሰለት አዘጋጅቶላቸዋል (ይሁዳ 6)። እንዲሁም ለሐሰተኞች መምህራን የዘላለማዊ ድቅድቅ ጨለማ ጠብቆላቸዋል። ስለዚህ የሚወድቅ ኮከብ እንዳትከተሉ ተጠንቀቁ! ወደ ዘላለም ጨለማ ይመራችኋል!

እነዚህን ስድስት የሐሰት አስተማሪዎችን ገላጭ ባሕርያት ደጋግማችሁ በምታጤኑበት ጊዜ የቱን ያህል አደገኞች እንደሆኑና ቤተ ክርስቲያንም ያለ ምንም ይሉኝታ ልታገልላቸው እንደሚገባ ለመረዳት ትችላላችሁ። ቁጥር 16 ገለጣውን ከጨረሰ በኋላ፥ በመቀጠል እነኝህ ሰዎች ለምን አደገኞች እንደሆኑ አጉልቶ ያሳያል። እነርሱም በሌሎች ትከሻ ራሳቸውን ለማስደሰት ሌት ተቀን የሚጥሩ ናቸው። ይህም የጲጥሮስን አነጋገር ያስታውሰናል (2ኛ ጲጥሮስ 2: 14)፤ « መመኘትን የለመደ ልብ አላቸው» ወይም ፊሊጵስ የሚባለው የእንግሊዘኛ ትርጉም እንደሚለው፡ - «የሚፈልጉትን የሚያገኙበት ዘዴያቸው በረዥም ጊዜ ልምድ የካበተ ነው።» ሊረዷችሁ እንደመጡ ያስመስላሉ፤ ነገር ግን የራሳቸውን ምኞት ማሟላት ብቻ ነው የሚፈልጉት።

አቀራረባቸው እንዴት ነው? እነርሱ በራሳቸው ሕይወት በማማረርና በማጉረምረም ለሌሎች ሕይወት መማረር ምክንያት ይሆናሉ፤ በዚህም ሰዎች በኑሮአቸው እንዳይረኩ ተስፋ ያስቆርጣሉ። ምንም እንኳ እያንዳንዳችን እግዚአብሔር በፈቀደልን መጠን ኑሮአችንን ለማሻሻል የምንችለውን ሁሉ ማድረግ ቢገባንም፥ እግዚአብሔር ለእኛ ያዘጋጀውን ማዘጋጀት እንዳናንቋሽሽ ወይም ዕቅዶችን እንዳናደናቅፍ መጠንቀቅ አለብን። የእስራኤል ሕዝብ ከማጉረምረሙ የተነሣ ተቀጥቷል (1ኛ ቆሮ. 10: 1-10)፤ ክርስቲያኖችም እንዳያጉረመርሙ ታዝዘዋል (ፊሊጵስዮስ 2: 14-16)። አንድ ሐሰተኛ አስተማሪ አንድን ሰው ስለ መጋቢው ወይም ስለ ቤተ ክርስቲያኑ እንዲያጉረመርም ወይም ቅሬታ እንዲያድርበት ለማድረግ ከቻለ፥ በመቀጠል ወደ ሐሰት ትምህርት ሊመራው ይችላል።

እንዲሁም የሐሰት አስተማሪዎች የማያውቁትን ሰዎች ለመማረክ «ከንቱ በሆኑ ታላላቅ ቃላት» ይጠቀማሉ። ጲጥሮስ ንግግራቸውን «ከንቱና ከመጠን ይልቅ ታላቅ ቃል» የሆነውን ብቻ ነው ብሎታል (2ኛ ጲጥሮስ 2: 18)። በአነጋገራቸው ሰዎችን ይማርካሉ፤ የሚናገሩት ግን «ባዶ ወሬ» ብቻ ነው።

አድማጮቻቸውን በመቆጣጠር በሙገሳ ቃላት በመደለል ይጠቀማሉ። ለእነርሱ የሚጠቅም ከሆነ ለሌሎች «የተጋነነ ክብር» ከመስጠት ወደኋላ አይሉም።

ይህን ሁሉ እያወቀ ማንም ሰው እነዚህን መናፍቃን መከተሉ ያስገርመናል፤ የሚደንቀው ደግሞ አሁንም ቢሆን ብዙዎች እየተታለሉባቸው መሆኑ ነው! ወደ ተሻለ ደረጃ እንደማያደርሰው ቢረዳም፥ በወደቀው የሰው ልጅ ባሕርይ ውስጥ ግን በውሸት የመታለልና የመከተል ዝንባሌ ጎልቶ ይታያል። ይሁንና የመናፍቃን ፍርዳቸው እየቀረበ በመሆኑ በማታለል የሚያገኙት ስኬታማነት ጊዜያዊ ነው።

የሚገባቸውን ቅጣት ይቀበላሉ (ይሁዳ 14-15)

ከመጽሐፍ ቅዱስ ስለ ሄኖክ የምናውቀው ነገር ሁሉ የሚገኘው በዘፍጥረት 5: 18-24፥ በዕብራውያን 11: 5 እና በይሁዳ መልእክት ውስጥ ባሉት በእነዚህ ሁለት ቁጥሮች ውስጥ ብቻ ነው። ቃየልም የዚህ ዓይነት ስም ያለው ልጅ ስለነበረው (ዘፍጥረት 4: 17)፥ የቃየልን ልጅ ሄኖክ እግዚአብሔርን ከሚፈራው ሄኖክ ለመለየት ሲባል «ከአዳም ጀምሮ ሰባተኛ የሆነ» ተብሎ ተጠርቷል። ከኃጢአቱ መብዛት የተነሣ በፍጥነት እየተበከለና እየጠፋ ባለ ጎብረተሰብ ውስጥ ሄኖክ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር በማድረግ ሕይወቱን በንጽሕና ጠበቀ። እንደ ነቢይም በማገልገል ስለሚመጣው ፍርድ አስታወቀ።

የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች ይህ ጥቅስ «መጽሐፈ ሄኖክ» ከሚባል ከሰማንያ አንዱ መጽሐፍ እንደተጠቀሰ (ኢፓክሪፋል መጽሐፍ) ይነግሩናል። ይሁዳ ከዚህ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ካልሆነ መጽሐፍ በመጥቀሱ «መጽሐፈ ሄኖክን» በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የተጻፈና አስተማማኝ መጽሐፍ አያደርገውም። ይህ ከሆነማ፤ ጳውሎስም ከግሪክ ባለቅኔዎች ጠቅሶ ጽፎ ነበር፤ ዳሩ ግን ይህን መጥቀሱ የግሪክ ባለቅኔዎች የጻፉትን ሁሉ «የእግዚአብሔርን ማረጋገጫ ማጎተም» እንዳገኘ ሊያስቆጥረው አይገባም። የእግዚአብሔር መንፈስ ግን ይሁዳን ይህንን ጥቅስ እንዲጠቀምበትና በመንፈስ ምሪት የተጻፈው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል እንዲያደርገው መራው።

ሄኖክ ይህንን መልእክት በመጀመሪያ ሲሰጥ፥ እየመጣ ስላለው የጥፋት ውኃ መናገሩ ሊሆን ይችላል። ሄኖክ እግዚአብሔር በማይፈራበት ዘመን እንደኖረ እርግጥ ነው። በዚያም ወቅት ኃጢአተኞች ለጊዜውም ቢሆን በክፉ

ሥራቸው አልተፈረደባቸውም ነበር። ሄኖክ ግን ፍርድ እየመጣ እንደሆነና እግዚአብሔርን የማይፈሩ ሰዎች ቅጣት እንደሚቀበሉ ግልጽ አድርጓል።

ሆኖም ይህ ትንቢት ተፈጻሚነት የሚኖረው በዚች ዓለም የመጨረሻ ቀናት ሲሆን ይህም ጴጥሮስ በ2ኛ መጽሐፉ ምዕ. 3 ላይ የጻፈው ፍርድ ነው። የሐሰት አስተማሪዎች ግን በዚህ ትንቢት ላይ ከማሾፋቸውም ኢየሱስ ክርስቶስ ፈጽሞ እንደማይመለስና እግዚአብሔርም ፍርድን እንደማያመጣ ይከራከሩ ነበር። ነገር ግን ጌታችንም ሐዋርያቱም እንደዚሁም ነቢያት በመጨረሻው ዘመን ዘባቾችና አሸፊዎች እንደሚመጡ ስለተናገሩ የእነዚህ ሰዎች ሁኔታ፥ በራሱ ለቃሉ እውነተኛነት ተጨማሪ ማስረጃ ነበር (2ኛ ጴጥሮስ 3፡1-4)። ሄኖክ ትንቢቱን የተናገረው ከብዙ ሺህ ዓመታት በፊት ነበር! እንግዲህ እግዚአብሔር ዓመፀኞችን ምን ያህል እንደሚታገዛቸው አስተውሉ!

ስለሚመጣው ፍርድ የሄኖክ ትንቢት ምን ይላል? በዚያን ዕለት ለእያንዳንዱ ሰው እንደየሥራው ፍርድ የሚሰጠው ሲሆን፥ ፍርዱም በእግዚአብሔር የሚተላለፍ ነውና በዓለም ላይ ሊፈርድ ይመጣል። ራብ ወይም የጥፋት ውኃ አይልክም፤ ወይም ደግሞ ይህን ተግባር እንዲፈጽመው ለአንድ መልአክ ውክልናውን አይሰጥም። እርሱ ራሱ ይመጣል። ይህ የነገሩን ከባድነት እንዲሁም መጨረሻነት ያሳያል። «ፈራጅ በደጅ ቆሞአል» (ያዕቆብ 5፡9)።

እግዚአብሔር ግላዊ ፍርድ የሚሰጥ ቢሆንም ብቻውን ግን አይፈርድም፤ የእግዚአብሔር ቅዱሳን ከእርሱ ጋር ይሆናሉ። በይሁዳ 14 ላይ ያለው ቅዱሳን የሚለው ቃል «ፍጹምነትን» ስለሚያመለክት መላእክትንም ሊጨምር ይችላል (ዘዳግም 33፡2፤ ማቴ. 25፡31)። ከዚህም በተጨማሪ ከራእይ 19፡14፤ ከቆላስይስ 3፡4 እንዲሁም ከ1ኛ ተሰሎንቄ 3፡13 እንደምንረዳው፥ ጌታ ጠላቶቹን ለማሸነፍና የጽድቅ መንግሥቱን ለመመሥረት ወደ ምድር ሲመለስ የእግዚአብሔር ሕዝብ እንደሚያጅቡት እናውቃለን (1ኛ ቆሮ. 6፡2-3 አነጻጽር)። የእግዚአብሔር ሕዝብ ለዘመንና ዘመናት በኃጢአተኞች ሰዎች እጅ ተሰቃይተዋል፤ አንድ ቀን ግን ሁኔታዎቹ ይለወጣሉ።

ዓለም አቀፍ ፍርድ ይሆናል። የሚፈርደው «በሁሉም ላይ» ነውና ከዚያ ፍርድ ማንም አያመልጥም። የጥፋቱ ውኃ ከመርከቡ ውጭ የነበሩትን ሁሉ እንዳጠፋ፣ እንዲሁም እሳቱና ዲኑ ከሉጥና ከሚስቱ፣ ከሁለቱ ሴቶች ልጆቹም በቀር ሰዶምንና ገምራን በሙሉ እንዳጠፋ፣ የመጨረሻውም ፍርድ ኃጢአተኞችን በሙሉ ያጠቃልላል። ለማንም ግልጥ እንደሚሆነው በዚሁ ቁጥር ውስጥ ብቻ «ኃጢአተኞች» የሚለው ቃል አራት ጊዜ ተደጋግሞ ተጠቅሷል! ያም ቀን «እግዚአብሔርን የማያመልኩት ሰዎች የሚጠፋበት የፍርድ ቀን» ይሆናል (2ኛ ጴጥሮስ 3:7)።

ፍርዱም አድሏዊነት የሌለበት ፍጹም ፍትሐዊ ነው። እግዚአብሔር ስለ ኃጢአታቸው ይወቅሳቸዋል፤ ጥፋተኞች እንደሆኑም ያስታውቃቸዋል። ከዚያም ተገቢውን ፍርዳቸውን በመስጠት ቅጣታቸውን እንዲቀበሉ ያደርጋል። ይህም ዳኛ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (ዮሐንስ 5:22)፤ ነገር ግን ፍርዱን የሚተች ሽንገ አይኖርም። በኃጢአተኛው ላይ ፍርድ ይተላለፋል እንጂ ሙግት አይኖርም፤ አንደበት ሁሉ ይዘጋልና (ሮሜ 3:19) አቤቱታም ግቅረብ አይቻልም። የፍርዱ ሥርዓት ፍትሐዊ ከመሆኑም፣ ዳኛውም ጸድቄ የእግዚአብሔር ልጅ ስለሆነ ሂደቱ በሙሉ በጽድቅ ይሆናል።

ጌታ የእያንዳንዳቸው «የበደል ሥራ» የተመዘገበበት መዝገብ ይኖረዋል። እንደዚሁም እነዚህን የከፋት ሥራዎች ሲፈጽሙ የነበራቸው የውስጥ ምኞት እና የተሰወረው ፍላጎታቸው ሁሉ የሰፈረበት የኃጢአት መዝገብ በዚያን ቀን ይፋ ይሆናል! በጌታም ላይ የተናገሩት «የድፍረት ቃል» ሁሉ (ይሁዳ 15) ያስታውሳል። «ድፍረት» የሚለው ቃል «ስድ፣ ኃይለኛ፣ ግትር፣ የባለገ» የሚለውን አሳብ ይይዛል። በመሠረቱ እነዚህ ሰዎች «የሚያንጎራጉሩ» እና «የሚያጉረመርሙ» (ቁ. 16)፣ እንዲሁም በእግዚአብሔር ላይ የድፍረት ቃል የተናገሩ ናቸው። ሥልጣን ያላቸውን ሲሳደቡ» አይፈሩም (2ኛ ጴጥሮስ 2:10)፤ በፍርድ ጊዜ ግን ንግግራቸው በእነርሱ ላይ ይመሰክራል። «ከንቱ የሆነ ታላቅ ቃል» ተናግረዋልና (2ኛ ጴጥሮስ 2:18፤ ይሁዳ 16) በፍርድ ጊዜ እነዚያ ታላላቅ ቃላታቸው ታላቅ ቁጣን ያደርሱባቸዋል።

የእግዚአብሔር ልጆች፡- «አቤቱ ኃጢአተኞች እስከመቼ ይጓደዳሉ? ይከራከራሉ፤ ዓመፃንም ይናገራሉ፣ ዓመፃንም የሚያደርጉ ሁሉ ይናገራሉ» (መዝ. [94]:3-4) ብለው የሚጠይቁበት ጊዜ ይመጣል። ለዚህም መልሱ

በመዝሙር[50]: 3 ላይ ተሰጥቷል፡- «አምላካችን ይመጣል ዝምም አይልም፤ እሳት በፊቱ ይቃጠላል፤ በዙሪያውም ብዙ ዐውሎ አለ።»

እነዚህን ቃላት ማዳመጥ የተለመደ ነው። ይህንንም አስመልክቶ ጄምስ ራስል ሎዌል የተባለው ገጣሚ አንድ ግጥም ገጥሞአል። የግጥሙም አሳብ ባጭሩ የሰው ታሪክ በመላ በጨለማ ሥርዓትና በእግዚአብሔር የጽድቅ ሥርዓት መሀከል የሚታገል ይመስላል። ምንም እንኳን እውነትና ውሸት ለጊዜው በጦርነት ላይ ቢሆኑም፤ በመጨረሻ ግን እውነት በአሸናፊነት እንደሚወጣ የተረጋገጠ ነው። ይህ ሁሉ ሲሆን ግን እግዚአብሔር በሰው ሕይወት መለኪያና የራሱ የሆኑትን ሁሉ እየጠበቃቸው መሆኑን ግጥሙ ያብራራል።

«ነገር ግን ጽድቅ የሚኖርባትን አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር እንደተሰፋ ቃሉ እንጠብቃለን» (2ኛ ጴጥሮስ 3: 13)።

«ጌታ ኢየሱስ ሆይ፥ ና»

መሰናከል የለብህም

(ይሁዳ 17-25)

ታላቁ የቻይና ግምብ ቢያንስ ሦስት ጊዜ በጠላት እንደተደፈረና በእያንዳንዱም ጊዜ ጠባቂዎቹ በጉቦ እንደተታለሉ ከአንድ ጽሑፍ ላይ አንብቤያለሁ።

ጠንካራ መከላከያን የሚወስነው የጠንካራ ሰዎች መኖር ነው። ይህ ደግሞ በመንፈሳዊ ውጊያም ሆነ ወታደራዊ ሰልፍ ላይ የሚሠራ ነው። ቤተ ክርስቲያን ሐሰተኞች አስተማሪዎችን ለመቃወምና ለማሸነፍ ካስፈለጋት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለን ሁላችንም ጠንካሮችና «የዲያብሎስን ሽንገላ ለመቃወም» የምንችል (ኤፌ. 6: 11) መሆን አለብን። ሁልጊዜ የመሰናከል አደጋ አለ (ይሁዳ 24)፤ መሰናከል ደግሞ ለመውደቅ የመጀመሪያው እርምጃ ነው።

በዚህ የመዝጊያ አንቀጽ ይሁዳ የተወደዱ አንባቢዎቹ ጸንተው ለመቆምና መናፍቃንን ለመቃወም እንዲችሉ አራት መመሪያዎችን ሰጥቷቸዋል።

የእግዚአብሔርን ቃል አስታውሱ (ይሁዳ 17-19)

ሰይጣን ከመጀመሪያው አንሥቶ የእግዚአብሔርን ቃል እንደ ተቃወመ ነበር። በመሆኑም ሔዋንን በገነት አግኝቶ ወደ አለመታዘዝ የመራት «በውኑ እግዚአብሔር . . . እንዳትበሉ አዝዞአልን?» (ዘፍ. 3: 1) የሚለውን የማግባቢያ ጥያቄ በቅድሚያ በማቅረብ ነበር። የእግዚአብሔርን ቃል መጠራጠር ከጀመርን ለሌሎች የሰይጣን ጥቃቶች የተጋለጥን እንሆናለን። ከዲያብሎስ ማታለያዎች ሊጠበቀን የሚችለው የቃሉ እውነት ብቻ ነው። «ወደ ሕግና ወደ ምስክር ሂዱ! እንዲህም ያለውን ቃል ባይናገሩ ንጋት አይበራላቸውም» (ኢሳ. 8: 20)።

ቃሉን ማን እንደተናገረ አስቡ (ቁ. 17)፡- ጌታችን ብዙ ደቀ መዛሙርት ቢኖሩትም፤ ሐዋርያት እንዲሆኑ የመረጣቸው ጥቂቶችን ብቻ ነው። ሐዋርያ ማለት «አንድን ዓላማ ለማሳካት የተላከ መልእክተኛ» ማለት ነው። ለዚህ ተልእኮ ብቁ ለመሆን አንድ አማኝ የትንሳኤው ምስክር መሆን ነበረበት (1ኛ ቆሮ. 9: 1፤ የሐዋ. 1: 21-22)። ሐዋርያት በአገልግሎቱ ጊዜ ከጌታ ጋር

ኖረዋል፤ ከእርሱ ተምረዋል። በተጨማሪም ከእርሱ የተቀበሉትን የደገንነትን የምሥራች ዜና ለዓለም ሁሉ እንዲያደርሱ የተላኩ ነበሩ።

እውነተኛ ነገር ባለበት ቦታ ሁሉ በዚያው መጠን አስመሳዮች ብቅ ብቅ ይላሉ። ይህ በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የታየ ነገር ነው። የሐሰት ሐዋርያትና አስተማሪዎች መታየት በመጀመራቸው ቤተ ክርስቲያንን ከሐሰት ትንቢቶችና ከተጭበረበሩ መልእክቶች ለመከላከል አንድ ዘዴ መፍጠር አስፈላጊ ሆነ። ክርስቶስ «ሃይማኖትን» (ይሁዳ 3) በአደራ የሰጠው ለሐዋርያቱ ስለነበር፤ በቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን ዘንድ ተቀዳሚው የመፈተኛ ጥያቄ «ይህ ሐዋርያት ያስተማሩት ትምህርት ነውን?» የሚለው ነበር። ቤተ ክርስቲያን የአዲስ ኪዳን መጻሕፍትን ስታሰባስብ የነበራት ዋናው መመዘኛ እያንዳንዱ መጽሐፍ በሐዋርያ ወይም ከሐዋርያ ጋር በጣም ቅርበት በነበረ ሰው የመጻፉ ጉዳይ ነበር፤ ስለዚህ ሐዋርያዊ ትምህርት ጥንትም የእውነት መፈተኛ እንደነበር ሁሉ ዛሬም ነው።

ከይሁዳ በፊት የተጻፉ የአዲስ ኪዳን መልእክቶች ስላልነበሩ እርሱም ለመጀመሪያ ጊዜ በሐዋርያት (የተነገሩትን) ቃላት ጠቅሷል። ከዚያም በሚቀጥሉት ዓመታት በመንፈስ ምሪት ሌሎች መልእክቶች በጳውሎስ፤ በጴጥሮስና በዮሐንስ ተጽፈው ነበር። እነዚህ መልእክቶች በአዲስ ኪዳናችን ውስጥ ሰፍረዋል። እንዲሁም ከሰብከቶቻቸው አንዳንዶቹ በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ ውስጥ ይገኛሉ። ስለዚህ ብሉይንና አዲስ ኪዳንን ያካተተ ሙሉ መጽሐፍ ቅዱስ ስላለን ከእንግዲህ ወዲህ በአፈ ታሪክ ላይ አንደገናም።

ምንጊዜም አንድ ሰው «አዲስ መገለጥ» ሊያቀርብላችሁ ሲሞክር፤ በቅድሚያ ሐዋርያት በጻፉትና ኢየሱስ ክርስቶስ ባስተማረው ፈትነት። «መገለጡ» ውሸት ከሆነ ቶሎ ትደርሱበታላችሁ።

ሐዋርያት የተናገሩትን አስቡ (ቁ. 18)፡- በመጨረሻ ቀናት የእግዚአብሔርን ቃል የሚከዳ ዘባኞች እንደሚመጡ ተንብየዋል። ይሁዳ ጴጥሮስ የጻፈውን አስተጋብቷል (2ኛ ጴጥሮስ 3፡3 ጀምሮ)። እንደዚሁም ጳውሎስና ዮሐንስም ስለ ሐሰተኞች ለአንባቢዎቻቸው አስጠንቅቀዋል (1ኛ ጢሞ. 4፤ 2ኛ ጢሞ. 3፤ 1ኛ ዮሐንስ 2፡18 ጀምሮ፤ 4፡1-6)። አንድ ማስጠንቀቂያ ብዙ ጊዜ ሲሰጥ አክብረን እንድናየው ያደርገናል።

«እንደ ገዛ ምኞታቸው እየሄዱ» የሚለው ሐረግ በ2ኛ ጴጥሮስ 3:35 በይሁዳ 16 እና 18 ላይ ይገኛል፤ ደግሞም ሐሰተኞች ለምን የእግዚአብሔርን እውነት እንደሚከዱ ያስረዳል። እንዴት መኖር እንደሚገባቸው እግዚአብሔር እንዲነግራቸው አይፈልጉም። የገዛ ራሳቸውን ኃጢአተኛ ፍላጎቶች ለማርካት ይፈልጋሉ፤ የእግዚአብሔር ቃል ደግሞ ራስ ወዳድነት የሞላበትን አኗኗራቸውን ይነቅፋል። አንድ ሰው «መጽሐፍ ቅዱስን የመረዳት ችግር አለብኝ» ሲል፤ መጽሐፍ ቅዱስ የሚለው ነገር ከድርጊቱ ጋር ስለሚጋጭ ምናልባት የትክክለኛ አኗኗር ችግር አለብኝ ማለቱ ሊሆን ይችላል። መጽሐፍ ቅዱስ የሚነግረንን እውነታ ለማወቅ ብቸኛው አስተማማኝ መንገድ መጽሐፍ ቅዱስ የሚለውን መታዘዝ ነው (ዮሐንስ 7:17)።

ሰይጣን የራሱን ውሸቶች ለማሳመን ከመቻሉ በፊት የእግዚአብሔርን ቃል እውነት ማስካድ አለበት። ተከራክሮ ማሸነፍ ካልቻለ ያልተሸነፈ በመምሰል ስቆ ያልፋል፤ ብዙውንም ጊዜ ደግሞ አብሮት የሚስቅ ሰው ያገኛል።

ለምን እንደተናገሩት አስቡ (ቁ. 19)፡- የሐሰት አስተማሪዎች ቤተ ክርስቲያንን ለመከፋፈልና ሰዎችን ከእውነተኛ ኅብረት ወደ ሐሰተኛ ኅብረት ለመምራት ይፈልጋሉ። «ደቀ መዛሙርትንም ወደ ኋላቸው ይስቡ ዘንድ ጠማማ ነገርን የሚናገሩ ሰዎች በመካከላችሁ እንደተነሡ እኔ አውቃለሁ» (ዮሐ. 20:30)። ብዙውንም ጊዜ ማጥመጃቸው «ቤተ ክርስቲያናችሁ የሌላት ጥልቅ የሆነ የቃሉ እውቀት እኛ አለን፤ እናንተ ካላችሁ የተሻለ ትንቢቶችን ወይም የክርስትና ሕይወትን የመረዳት ብቃት አለን» የሚል ነው። ከሐዋርያትም ይልቅ «የበለጠ ጥራት ያለው» ሃይማኖት እንዳላቸው ይሰብካሉ። የሐሰት አስተማሪዎች «ሥጋዊያን የሆኑ መንፈስ ቅዱስ የሌላቸው በመሆኑ» የሚያደርጉት ቤተ ክርስቲያንን መከፋፈል ብቻ ሳይሆን ቤተ ክርስቲያንን እስከማታለልም ይደርሳሉ። ሥጋውያን የሚለው ቃል የ«መንፈሳውያን» ተቃራኒ ነው። ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 2:14-16 ውስጥ «ፍጥረታዊ» ተብሎ የተተረጎመውን የተጠቀመበት በዚህ መንፈሱ ነው። (የግሪኩ ቃል ሱኪኮስ ማለትም «ነፍሳዊ» የሚል ነው።) የሐሰት አስተማሪዎች የእግዚአብሔር መንፈስ ስለሌላቸው፤ በምትኩ

በተፈጥሮአቸው ማለትም «በነፍስ ኃይላቸው» ብቻ ነው መሥራት የሚችሉት።

ዛሬ ባለው አገልግሎት ውስጥ ካሉት አሳዛኝ ነገሮች አንዱ፥ አንዳንድ የእግዚአብሔር ሰዎች በ«ነፍስ አገልግሎት» እና በእውነተኛ የመንፈስ አገልግሎት መካከል መለየት አለመቻላቸው ነው። በዚህ ዘመን ብዙ «ሃይማኖታዊ አመለካከቶች» ከመኖራቸው የተነሣ ቅዱሳን ግራ ተጋብተዋል፤ አልፎ አልፎም ይታለላሉ። በመገናኛው ድንኳን ውስጥ «የሐሰት እሳት» እንደነበር ሁሉ (ዘሌዋውያን 10)፥ ዛሬም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ «የሐሰት እሳት» አለ፤ ስለዚህ ጥንቃቄ የተሞላበት የመለየት ልምድ እንዲኖረን ያስፈልጋል።

በ«ነፍሳዊ» ና በ«መንፈሳዊ» አገልግሎት መካከል ያለውን ልዩነት እንዴት መለየት እንችላለን? ነፍስንና መንፈስን መለየት በሚችለው በእግዚአብሔር ቃል በመጠቀም ነው (ዕብ. 4:12)። እንዲሁም በውስጣችን ያለውን የእግዚአብሔርን መንፈስ ምስክርነት በማድመጥ ነው (ሮሜ 8:16)። «ነፍሳዊ» አገልግሎት ሰውን ያጎላል፤ «መንፈስ» ግን ኢየሱስ ክርስቶስን ያከብራል። መንፈስ ቅዱስ በቃሉ በኩል ሲያገለግል መታነጽ አለ፤ ነገር ግን ነፍስ አገልግሎትን «አስመስላ ስትፈጥር» የሚኖረው መዝናናት ወይም ግፋ ቢል አእምሮአዊ እውቀት ብቻ ይሆናል። ለመንፈሳዊ ዕድገታችንና በበለጠም ኢየሱስ ክርስቶስን እንመስል ዘንድ የእግዚአብሔር መንፈስ ያስፈልጋል።

የክርስትና ሕይወታችሁን ገንቡ (ይሁዳ 20-21)

የክርስትና ሕይወት ፈጽሞ በአንድ ስፍራ ብቻ ቆሞ መቅረት የለበትም፤ እንደዚያ ከሆነ ወደኋላ ይሄዳል። ለራሱ የተተወ ቤት ይፈርሳል። የሐሰት አስተማሪዎች በመለያየት ሥራ ላይ ናቸው፤ ስለዚህ እያንዳንዱ ክርስቲያን በመገንባት ላይ መጠመድ አለበት፤ በመጀመሪያ የራሱን መንፈሳዊ ሕይወት ከዚያ ደግሞ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያኑን መገንባት ይኖርበታል።

ለክርስትና ሕይወታችን መሠረቱ «ከሁሉ ይልቅ የተቀደሰ ሃይማኖታችን» ነው (ቁ. 20)፤ «ይህም ለቅዱሳን አንድ ጊዜ ፈጽሞ ከተሰጠ ሃይማኖት» (ቁ. 3) ጋር አንድ ነው። በእርግጥ ለዕድገታችን መሠረቱ በኢየሱስ ክርስቶስ ያለን እምነት እንደሆነ የታወቀ ነው፤ ሆኖም ግን ያ እምነት

እንኳን እግዚአብሔር በቃሉ በገለጠልን እውነት ላይ የተመሠረተ ነው። እኛ ለእግዚአብሔር እውነት የምንሰጠው ምላሽ መተማመኛችን በእግዚአብሔር ላይ በተገለጠ እውነት የተመረኮዘ ይሆናል።

የእግዚአብሔር ቃል ለመንፈሳዊ ዕድገት መሠረት ነው። እስከ አሁን ባለኝ ልምድ መጽሐፍ ቅዱስን ዘንግቶ ጠንካራና ፍሬያማ የሆነ ክርስቲያን አላጋጠመኝም። በየቀኑ የእግዚአብሔርን አሳብ በመሻት ቃሉን በጥምና ማሰላሰል አለብን። እንዲሁም የሚያስተምረውን በተሻለ እንድንረዳ ምን ጊዜም ቃሉን በሥነ -ሥርዓት ማጥናት ይገባናል። ትልቅ ስጦታ የነበረውና ዋች ማን ኒ የተባለው ቻይናዊ ሰባኪ በየወሩ አንድ ጊዜ አዲስ ኪዳንን በሙሉ ያነብ ነበር። መጻሕፍቶቹን ስታነቡ በእግዚአብሔር ቃል ላይ ባሉት አስደናቂ መረጃዎች ማስተዋል ስለምታገኙ ይህ ግልጥ ይሆንላችኋል። የቻይና ቤተ ክርስቲያን አባላት «መጽሐፍ ቅዱስ ሳይነበብ ቁርስ አይበላም!» የሚል አባባል ነበራቸው። ይህንን አባባል ብንከተለው ኖሮ ምን ያህሉ ክርስቲያኖች በተራቡ ነበር?

የክርስትና ሕይወትን ለመገንባት ኃይል የምናገኘው ከጸሎት ነው። «በመንፈስ ቅዱስም እየጸለያችሁ» የተባልነው ለዚህ ነው (ቁ. 20)። በመንፈሳዊ ሕይወት ዕድገት ውስጥ የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት አብረው ይሄዳሉ። መጽሐፍ ቅዱስን በማንበብና በማጥናት ብቻ የምናተኩር ከሆነ ብርሃንን ብናገኝም ኃይል ግን አይኖረንም፤ እንደዚሁም በጸሎት ላይ አተኩረን መጽሐፍ ቅዱስን ከተውን እውቀት የሌለበት ቅንዓት ብቻ ይኖረናል። በእምነት ለማደግ ቃሉን እናነባለን (ሮሜ 10:17)። ከዚያም ያንን እምነት የሚያስፈልገንንና ቃሉ እንዲኖረን የሚነግረንን ከእግዚአብሔር ለመጠየቅ እንጠቀምበታለን።

የእግዚአብሔር ቃልና ጸሎት አብረው የሚሄዱ ናቸው (የሐዋ. 6:4)። ወንጌላዊው ቢሊ ሰንደይ ጌታን ለተቀበሉት ሰዎች የክርስትና ሕይወታቸው የተሳካላቸው እንዲሆኑ ሦስት መመሪያዎች ይሰጥ ነበር። የመጀመሪያው፡ ክርስቲያኖች በየቀኑ መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብና እግዚአብሔር እንዲናገራቸው መጠየቅ ነበረባቸው። ሁለተኛው፡ መጸለይ ነበረባቸው፤ በሌላ አነጋገር ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገር ነበረባቸው። እንዲሁም

ሦስተኛው፡ መመስከርና ለሌሎች ስለ እግዚአብሔር መናገር ነበረባቸው። እነዚህን መመሪያዎች ማሻሻል እጅግ የሚከብድ ይሆናል።

«በመንፈስ ቅዱስ መጸለይ» ምን ማለት ነው? (በቁጥር 19 ላይ «መንፈስም የሌላቸው» ተብሎ ከተጠቀሰው ጋር የሚቃረን መሆኑን አስታውሱ።) እንደ መንፈስ ቅዱስ አመራር መጸለይ ማለት ነው። «ጸሎት የሰውን ፈቃድ በሰማያት ተፈጻሚነት እንዲያገኝ መለመን ሳይሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ በምድር ተፈጻሚ እንዲሆን መለመን ነው» የሚል አንድ መልካም አባባል አለ። ይህ ከ1ኛ ዮሐንስ 5: 14-15 ጋር ይስማማል።

እንደ ክርስቲያኖች በግላችን ልንጸልይ እንችላለን (ማቴ. 6: 6)፤ ይህ ማለት ግን ለብቻችን እንጸልያለን ማለት አይደለም። የእግዚአብሔርን አሳብ ስለሚያውቅና ሊመራን ስለሚችል የእግዚአብሔር መንፈስ ስንጸልይ ከእኛ ጋር ይሆናል (ሮሜ 8: 26-28)። ከቃሉ ጥበብንና እውቀትን ሊሰጠን ይችላል (ኤፌ. 1: 15 ጀምሮ)። በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ባለን መብት ወደ አብ እንድንቀርብ ሊረዳንም ይችላል (ኤፌ. 2: 18)። እግዚአብሔርን «በመንፈስ» እናመልከታለን (ፊልጵስዩስ 3: 3)። መንፈስ ቅዱስ «የሞገስና የልመና መንፈስ» ስለሆነ (ዘካ. 12: 10) እንድንጸልይ ይቀስቅሰናል። አማኝ ለመንፈስ ቅዱስ የተሰጠ ሲሆን፤ መንፈስ ቅዱስ በጸሎት ሕይወቱ ያግዘዋል፤ እግዚአብሔርም ጸሎትን ይመልሳል።

በክርስትና ሕይወት ውስጥ ያለ «የመገንባት ሂደት» የእግዚአብሔርን ቃል፤ የእግዚአብሔርን መንፈስና ጸሎትን ያካትታል። ዳሩ ግን እነዚህ ነገሮች አስፈላጊ የመሆናቸውን ያህል ልማዳዊም ሊሆኑ ይችላሉ፤ ስለዚህም ነው ይሁዳ፡ - በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ መኖር (ቁ. 21) የሚለውን ሌላ ተፈላጊ ነጥብ ያከለበት። እርሱም የመከራቸው «ደኅንነታችሁን ጠብቁ!» በማለት አይደለም፤ ምክንያቱም «በኢየሱስ ክርስቶስ የተጠበቁ እንደሆኑ» ከዚህ በፊት አረጋግጦላቸዋል (ቁ. 1)። «በእግዚአብሔር ፍቅር ራሳችሁን ጠብቁ» ነው ያላቸው። በዮሐንስ 15: 9 ላይ እንደምናገኘው፡ ጌታችን «በፍቅሬ ኑሩ» ሲል ተመሳሳይ ነገር ተነግሯል።

እግዚአብሔርን መውደድ ማለት በልዩ ዓይነት ስሜት ከመደሰት በጣም የሚበልጥ ነገር ነው። በእርግጥ በጸጋ ስናድግ ከአብ ጋር ጥልቅ የሆነ ኅብረትን እንለማመዳለን (ዮሐንስ 14: 21-24)። እንዲሁም ከአጠገባችን እንደሚገኝ

ይሰማናል። መጽሐፍ ቅዱስ ይህንን ከባልና ሚስት ጋር ያነጻጽረዋል (ኤፌ. 5:22 ጀምሮ)። ደስተኞች ባልና ሚስት ዓመታት ሲያልፍ ፍቅራቸው እንደሚጨምር ልታዩ ትችላላችሁ።

ነገር ግን የተሳካ ትዳር ወይም የተሳካ የክርስትና ሕይወትን ለማግኘት ከኃይለኛ የመፈለግ ስሜት የበለጠም ነገር ያስፈልጋል። መታዘዝና የእርስ በርስ መተሳሰብም ያስፈልጋል። «ቃሉን ግን የሚጠብቅ ሁሉ በእርሱ የእግዚአብሔር ፍቅር በእውነት ተፈጽሞአል» (1ኛ ዮሐንስ 2:5)። «ትእዛዜን ብትጠብቁ በፍቅሬ ትኖራላችሁ» (ዮሐንስ 15:10)። ቃሉን ስናጽምጥ፥ ስንታዘዘውና ለእርሱ ደስ የሚያሰኘውን በማድረግ እኛም ስንደሰት ያን ጊዜ ለእግዚአብሔር ባለን ፍቅር እናድጋለን። ራሳችንን በእግዚአብሔር ፍቅር የምንጠብቀው እንደዚያ ነው።

የእግዚአብሔር ፍቅር ቅዱስ ፍቅር ነው፤ የላይ የላይ የሆነ ስሜት አይደለም። «እግዚአብሔርን የምትወዱ፥ ክፋትን ጥሉ» (መዝ. [97]:10)። እግዚአብሔርን መውደድ እርሱ የሚወደውን መውደድና የሚጠላውን መጥላት ነው፤ ያዘዛቸውን ነገሮች በማድረግ እናስደስተዋለን። በቤተሰቡ ውስጥ ከአባቱ ጋር በጣም የጠለቀ ኅብረት የሚመሠርተው ያልጅ ለእግዚአብሔር የተሰጠና የተለየ ክርስቲያን ነው (2ኛ ቆሮ. 6:14-18)።

የክርስትና ሕይወታችንን በእምነት፥ በፍቅር መሠረት ላይ እንገነባለን፤ ነገር ግን «ወደ ዘላለም ሕይወት የሚወስደውን የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ምሕረት ስትጠባበቁ» እንደተባለው በተስፋ ልንኖር ያስፈልገናል። የአማኝ ዓይኖች ወደ ሰማይ ማየት አለባቸው። «የተባረከውን ተስፋችንን እርሱም የታላቁን የአምላካችንንና የመድኃኒታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር መገለጥ እየጠበቅን» (ቲቶ 2:13) እና «የእግዚአብሔርን ቀን መምጣት እየጠበቃችሁና እያስቸኮላችሁ» (2ኛ ጴጥ. 3:12) በሚለው መሠረት ወደ ሰማይ ማቅናት አለበት።

«እየጠበቃችሁ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል (ይሁዳ 21) «በቁም ነገር መጠባበቅ» ማለት ነው። በጌታችን የመመለስ የተስፋ ቃል የተመሠረተ የአኗኗር ሁኔታን ይገልጻል። ሐሰተኞች መምህራን የሚጠባበቁት ፍርድ ብቻ ነው፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ግን ምሕረቱን ይጠባበቃሉ። የእግዚአብሔር የምሕረት ስጦታ የሆነው የእኛ ከኃጢአት መዳን ብቻ ሳይሆን፥ ነገር ግን

የቤተ ክርስቲያኑ ከዚህ ከክፉ ዓለም መዳንም ነው። በምሕረቱ ለእኛ መጥቶ ወደ ራሱ ይወስደናል።

የጌታን መምጣት መጠባበቅ ለክርስትና ኑሮ ትልቅ ማበረታቻ እንደሆነ ከዚህ በፊት አስተውለናል። ንጹሕ እንድንሆንና (1ኛ ዮሐንስ 3:3) የሥጋንና የዓለምን ነገሮች እንድናርቅ (ፊልጵ. 3:17-21) ያደርገናል። በክርስቶስ ያለን ተስፋ በሕይወት ማዕበል ውስጥ እንደሚያቆመን መልሕቅና (ዕብ. 6:19) በሕይወት ውጊያ ውስጥ እንደሚከላከልን የራስ ቁር (1ኛ ተሰሎንቄ 5:8) ነው።

ሦስቱ «የክርስትና ጸጋዎች» ማለትም እምነት፣ ተስፋና ፍቅር በመንፈሳዊ እርምጃችን እንድናድግ ያስችሉናል። ሕይወታችንንም በማይዝግና በማይበሰብስ ጠንካራ መሠረት ላይ ለመገንባት ያስችላል። ተራ የከንፈር ምስክርነት ብቻ ብቁ አያደርገንም። «በሰማያት ያለውን የአባቴን ፈቃድ የሚያደርግ እንጂ፣ ጌታ ሆይ፣ ጌታ ሆይ፣ የሚለኝ ሁሉ መንግሥተ ሰማያት የሚገባ አይደለም» (ማቴ. 7:21)። የሁለቱ ግንቦች ምሳሌ (ማቴ. 7:24-27) የእግዚአብሔርን ፈቃድ መታዘዝ ማለት ሊደረመስ በማይችል መሠረት ላይ መገንባት ማለት እንደሆነ ግልጽ ያደረገዋል።

መንፈሳዊ መለየትን ተለማመዱ (ይሁዳ 22-23)

በመናፍቃን እየተወሰዱ ስላሉት ሰዎች በማደግ ላይ ያለው ክርስቲያን ሊኖረው የሚገባው አመለካከት ምን መሆን አለበት? ይሁዳ አንባቢዎቹ መለየትን እንዲለማመዱና በዚያ መለየት መሠረት እንዲራመዱ አዟቸዋል። መንፈሳዊ ዕርዳታ የሚያስፈልጋቸው ሦስት የተለያዩ ዓይነት ሰዎችን ገልጿል።

«አንዳንዶች ተከራካሪዎችንም ውቀሱ፤

አንዳዶችንም ከእሳት ነጥቃችሁ አድኑ፤

አንዳንዶችንም በሥጋ የረከሰውን ልብስ እንኳ እየጠላችሁ ቢሆን በፍርሃት ማሩ።»

ተጠራጣሪዎች (ቁ. 22)፡- እነዚህ የሚያወላውሉ ሰዎች ናቸው። ምናልባት ጴጥሮስ «ያልጸኑ ነፍሳት» በማለት የጠቀሳቸው ይሆናሉ (2ኛ ጴጥሮስ 2:14)። እነዚህ ሰዎች ተለውጠዋል፤ ነገር ግን በእምነታቸው ሥር

አልሰደዱም። የእኛ ኃላፊነት ለእነርሱ ምሕረት ማድረግ ወይም ከሐሰተኞች ተጽዕኖ እንድንታደጋቸው ለእነርሱ ርኅራኄ ማድረግ ነው። የዚህ ዓይነት አገልግሎት ትልቅ ፍቅርና ትዕግሥትን ይጠይቃል። እንዲሁም ያልበሰሉ አማኞች ክፉን ከደጉ ለይተው የሚያውቁ እንደሚመስላቸው እንደ ትንንሽ ልጆች እንደሆኑ መርሳት የለብንም። የሚሉትን «አይሆንም» ካላችኋቸው ያምጹና የበለጠ ግትሮች ይሆናሉ!

እነርሱን ከሐሰት አስተማሪዎች ለመመለስ ጥሩ ከሆኑት መንገዶች አንዱ በክርስቶስ ያላቸውን ተስፋ ማጉላትና የርሱን ፍቅር ተግባራዊ በሆኑ መንገዶች ማካፈል ነው። ለሐሰተኛ ትምህርቶች ፍላጎት እንዲያጡ፣ ደኅንነታቸው ምን ያህል ታላቅ ነገር እንደሆነ ቃሉም የተወደደ ስለመሆኑ አስረዷቸው። የሐሰት ትምህርቶች ስሕተት እንደሆኑ ማስረገጥ ብቻ በቂ አይደለም፤ ወጣቱን እርግጠኛ አማኝ የሚያደርገው የሞቀ ፍቅር በመካከላችን መኖር አለበት። «ለአንተ ግድ ይለናል» ማለት አለብን።

የሐሰት አስተማሪዎች በተለይ ጥሩ ስሜት በሌላቸው የቤተ ክርስቲያን አባላት ላይ እንደሚያደቡ የአደባባይ ምሥጢር ነው (ቁጥር 16ን «የሚያንጎራጉሩ» እና «የሚያጉረመርሙ» የሚለውን አስታውስ)። መጋቢውና ምእመኑ ለአዳዲስ ክርስቲያኖች ልዩ ፍቅር ማሳየትና ለቤተ ክርስቲያኒቱ የበሰሉ አባላትም በተገቢው መንገድ ማገልገላቸው አስፈላጊ ነገር ነው። ይህ ካልሆነ ግን ከእንክብካቤ ጉድለት የተነሣ አንድ ሰው መንገዱን ሊሰት ይችላል። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን በእምነታቸው እንዲያጸናቸው በተሰሉንቁ ወደሚገኙት ወጣት አማኞች ላከው (1ኛ ተሰ. 2)። እያንዳንዱ ለጋ ክርስቲያን እንዴት መቆምና መራመድ እንዳለበት የሚያስተምረው ከርሱ የበለጠና የበሰለ አማኝ ያስፈልገዋል።

ለመቃጠል የተዘጋጁት (ቁ. 23)፡- እነዚህ ጎበረቱን የተዉና አሁን የሐሰተኞች መምህራን ተከታዮች የሆኑ ሰዎች ናቸው፤ ስለዚህ ከእሳቱ ተነጥቀው መውጣት ያስፈልጋቸዋል! መላእክት ሎጥን እጁን ይዘው ከሰዶም ጎትተው አወጡት (ዘፍ. 19፡16)። እኛም የማያውቁትንና ያልጸኑትን አማኞች ከሐሰት አስተማሪዎች እጅ ለማዳን እንደዚያ ማድረግ አለብን።

ይህ አሳብ ምናልባትም ከዘካርያስ 3፡2 እና እንዲሁም ከአሞጽ 4፡11 ጋር የተያያዘ ሊሆን ይችላል። በዘካርያስ ውስጥ «ትንታግ» የተባለው

ከባቢሉን ምርኮ ተመልሶ በምድሩ የሰፈረው የእስራኤል ሕዝብ ነው። እግዚአብሔር ሕዝቡን ከእሳት እንደወጣ ትንታግ ነበር የሚያየው። በአሞጽ 4 ውስጥ ደግሞ እግዚአብሔር ሕዝቡ ማስጠንቀቂያዎቹንና ፍርዱን ስላላደመጡ እየወቀሳቸው ነበር፤ ራብ፥ የጫጫ ሰብል፥ ድርቅ፥ ቸነፈር፥ ጦርነትና ሰዶምንና ገሞራን እንደ ገለበጧቸው ያሉ (ፍርዶች) ቅጣቶች እንኳ ከመንገዳቸው አልመለሳቸውም። ከእሳት ውስጥ እንደ ተነጠቀ ትንታግ ቢቆጠሩም ቅሉ፥ የእግዚአብሔርን ምሕረት ሲያደንቁ አንመለከታቸውም።

አደገኞቹ (ቁ. 23)፡- በፍርታት የሚለው ቃል «በጥንቃቄ» ማለት ነው። የተሳሳቱትን ለመርዳት ስንሞክር እኛ ራሳችን እንዳንጠመድ መጠንቀቅ አለብን! ብዙዎች ሌላውን ለማዳን ሲሞክሩ ራሳቸው በዚያው ስሕተት ወድቀዋል። ያልጸና አማኝ በሐሰት ትምህርት ከተጠመደ፥ እኛንም ለማርከስ ሰይጣን በእርሱ ሊጠቀም ስለሚችል ልንረዳው በምንሞክርበት ወቅት በጣም መጠንቀቅ አለብን። እርሱን ለማዳን ስንሞክር ራሳችን ልንበክል ወይም ልንቃጠል እንችላለን!

ይሁዳ የሰጠው መመሪያ ጠንካራ አማኞች ከሰይጣን ተጽዕኖ በላይ እንደሆኑ አድርገው ራሳቸውን መቁጠር እንደሌለባቸው የሚያሳስብ ነበር። ጌታን እያገለገልንና ከልጆቹ አንዱን ለማዳን እየፈለግን ባለንበት ወቅት እንኳ ልንረዳቸው በምንፈልጋቸው ሰዎች አማካይነት ልንረክስ እንችላለን። የብሉይ ኪዳን አይሁዶች ከርኩሰት በጣም መጠንቀቅ ነበረባቸው። ይህም ሌላው ቀርቶ ልብሳቸውን እንኳ የተመለከተ ነበር (ዘሌ. 13:47 ጀምሮ፤ 14:47፤ 15:17)። «ንጹሕ» ሰው «ያልነጻውን» ልብስ ከነካ ይረክስ ነበር።

እኛ በእርግጥ የእግዚአብሔርን ሕዝብ መውደድ አለብን፤ ነገር ግን ኃጢአትን መጥላትም አለብን። ኃጢአት ባለበት ሁሉ ሰይጣን ዕድል ስለሚያገኝ ሥራውን ሊቀጥል ይችላል። ርኩሰት በፍጥነትና በስውር ይስፋፋል፤ ስለዚህ ጭራሽን መወገድ አለበት። የአይሁድ ካህን አንድ ልብስ በለምጽ እንደተበከለ ከተጠራጠረ ልብሱን ያቃጥላል።

ሁሉም ክርስቲያን ከሐሰት አስተማሪዎች ወይም በትምህርታቸው ካጠመዷቸው ተከታዮቻቸው ጋር ለመጋጠም ዝግጁ ላይሆን ይችላል። ይህን ለማድረግ ቃሉን በጥልቀት መረዳትን፥ ከእግዚአብሔር ጋር መራመድን፥

የሰይጣንን ስልቶች ማወቅና እንዲሁም የእግዚአብሔርን መንፈስ ሙላትን ይጠይቃል። እንዲሁም መናፍስትን መለየትን ይጠይቃል። አዳዲስ ክርስቲያኖችን ከእሳት ነጥቆ ከማውጣት ይልቅ እነርሱን መምራትና ከሐሰት አስተማሪዎች ማራቅ በጣም ይቀላል።

ራሳችሁን ለኢየሱስ ክርስቶስ ስጡ (ይሁዳ 24-25)

ይህ በደንብ የታወቀ ቡራኬ አማኙ ሊቀበለው የሚገባውን ብዙ የመንፈሳዊ እውነት ይዟል፤ በመንፈሳዊ እግራችን ጸንተን ቆመን ለመጠበቅ፣ በቀጥታ ለመራመድና ላለመሰናከል ከፈለግን ሙሉ በሙሉ ራሳችንን ለአዳኙ ማስገዛት አለብን፤ እርሱ ብቻ ነው ሊጠበቀን የሚችለው። ነገር ግን እኛም በእግዚአብሔር ፍቅር ራሳችንን መጠበቅ አለብን (ቁ. 21)። እኛ ፈቃደኞች ከሆንን እርሱ ሊጠበቀን ይችላል።

ይሁዳ የሚገልጸው አማኝ ኃጢአት ለመሥራትና ከእግዚአብሔር ቤተሰብ ለመሰረዝ ስለመቻሉ አልነበረም። ከዚህ በፊት በቁጥር 1 ላይ በግልጽ እንደሰፈረው እውነተኛች አማኞች «የተጠበቁ» እንደሆኑና ሊጠፉ እንደማይችሉ አይተናል። ይሁዳ የሚገልጸው አማኙ በየቀኑ ከጌታ ጋር ስላለው እርምጃና ወደተሳሳተ አቅጣጫ የመሄድንና የመሰናከልን አደጋ በተመለከተ ነበር። እግዚአብሔርን ያልታዘዝንበት አጋጣሚ ቢኖር ኃጢአታችንን ተናዝዝን ይቅርታውን መቀበል እንችላለን (1ኛ ዮሐ. 1፡9)። ባለመታዘዝ ከጸናን ግን በፍቅር ይቀጣናል (ዕብ. 12፡5-11)። የራሱ ከሆኑት አንድ እንኳ እንዲጠፋ ፈጽሞ አይፈቅድም።

ሕዝቡ ሁሉ አንድ ቀን ክብሩን እንደሚያዩና እንደሚካፈሉ እግዚአብሔር አብ ከወልድ ጋር ቃልኪዳን ገብቷል (ዮሐንስ 17፡22-24 ተመልከት)። ኢየሱስ ክርስቶስ ሙሽራይቱ ቤተ ክርስቲያንን ከአብ ዙፋን ፊት ማቅረብ ልዩ ደስታ ይሰጠዋል፤ ይህን «ደስታ» መጠበቁ ነው በመስቀል ላይ መከራን እንዲታገሥ የረዳው (ዕብ. 12፡2)። የደኅንነት ዓላማ ኃጢአተኞችን ከሲኦል መታደግ ብቻ አይደለም፤ ምንም እንኳ ይህም ግራምና አስደናቂ ነገር ቢሆንም ዋናው ዓላማ እግዚአብሔር ለዘላለም እንዲከበር ነው (ኤፌ. 1፡6፣ 12፡14)።

ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ነውሮችና ነቀፋዎች አሉ። በዚያን ቀን ግን የእግዚአብሔር ሕዝቦች ያለ ነቀፋ ይሆናሉ። ሰይጣን የሚከሰበት ምንም ነገር

አያገኝም። ሙሽራይቱ ለእግዚአብሔር ክብር የክርስቶስን ጽድቅ ትለብሳለች።

ይህንን የሚያውቅ አማኝ ለክርስቶስ ለመኖርና ለቃሉ ለመታዘዝ ጠንካራ ፍላጎት አለው። ሙሽራይቱን ወደ ሰማይ ሲወስድ የሚኖረውን ደስታ ለመካፈል የምንመኝ ሁላችንም ዛሬ እርሱን ለማስደሰት እንፈልጋለን! የ1ኛ የሐንስ 3:3 ዋነኛ መልእክትም ይኸው ነው፡- «በእርሱም ይህን ተስፋ የሚያደርግ ሁሉ እርሱ ንጹሕ እንደሆነ ራሱን ያነጻል» (ኤፌሶን 5:27፤ ፊሊጵ. 2:15 ከሚለው ጋር አነጻጽር)።

በዚህ ትንሽ ደብዳቤ ውስጥ ይሁዳ ጌታችንን «መድኃኒታችን» ብሎ የጠራበት ቦታ ቁጥር 25 ብቻ ነው። ጴጥሮስ በዚህ ስያሜ አምስት ጊዜ ተጠቅሟል። ይሁዳ ግን ደብዳቤውን የከፈተው ብዙዎች አንባቢዎቹ በኢየሱስ ክርስቶስ ካላቸው እምነት የተነሣ ስለሚካፈሉት «የጋራ ደገንነት» በማስታወስ ነበር (ቁ. 3)። ኢየሱስ ክርስቶስ «አዳኞችን» ወይም «አዳኙ» እንደሆነ መናገር በቂ አይደለም፤ «አዳኙን» አዳኝ ማለት አለብን።

ደግሞም እርሱ አዳኞችን ብቻ ሳይሆን «ብቻውን ጥበበኛ አምላካችን» ነው። ሕይወታችሁን ለእግዚአብሔር ክብር እንድትኖሩ የሚያስፈልጋችሁን ጥበብ ሊሰጣችሁ ይችላል፤ ሐሰተኛ አስተማሪዎች በእውቀታቸው ተኩራርተዋል፤ ነገር ግን መንፈሳዊ ጥበብ ጎድሏቸዋል። እግዚአብሔር በየዋህነት ሊታዘዙት ፈቃደኞች ከሆኑ ለሚጠይቁት ጥበብን ይሰጣል (ያዕቆብ 1:5)። ክርስቲያኖች በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የእግዚአብሔርን ጥበብ ለማግኘት ከሻቱ በሐሰተኞች አስተማሪዎች ወጥመድ አይሰናከሉም፤ በዚያ ምትክ ጌታን ለማስደሰት ይመላለሳሉ (ቆላስ. 1:9-10)።

እንግዚአብሔር ፈቃድ በመታዘዝ መሄድ ያለብን ለምንድን ነው? ክርስቶስ ክብርን እንዲቀበል ነው።

«ክብር»፡- የእግዚአብሔር አምላክነቱና በአምላክነቱም ያደረገው ሁሉ ጠቅላላ ድምር ነው። የእርሱ ሁሉመናው የከበረ ነው! የሰው ክብር እንደታጨደ ሳር ይጠፋል፤ የእግዚአብሔር ክብር ግን ለዘላለም ይጸናል።

«ግርማ»፡- ማለት «ታላቅነት፥ አስደናቂነት» ማለት ነው። እግዚአብሔር ብቻ ነው ትልቅ። እግዚአብሔርን ስናመሰግን ከሁሉም

የሚበልጠውን እጅግ አስደናቂ አምላክ እናመሰግናለን። እርሱ ንጉሥ ብቻ አይደለም፤ የነገሥታት ንጉሥ ነው! ጌታ ብቻ አይደለም፤ የጌቶች ጌታ ነው!

«ግዛት»፡- ከእግዚአብሔር ወሰን የሌለው ኃይልና በሁሉ ላይ ካለው ገዢነት ጋር የተያያዘ ነው። የግሪኩ ቃል «ብርታት፥ ኃይልነት» ማለት ነው። በተጨማሪም ሁሉን ነገር ሙሉ በሙሉ የመቆጣጠርን አሳብ ይይዛል።

«ሥልጣን»፡- ማለት «የበላይ ገዢነትን» ማለትም በኃይል የመጠቀም መብትን የሚያመለክት ነው። በጨለማው ኃይላት ላይ ያለውን ሥልጣን ሁሉ ጨምሮ ማንኛውም ሥልጣን (ኤፌ. 1፡19-23) የኢየሱስ ክርስቶስ ነው (ማቴ. 28፡18)። ለእርሱ ስንገዛ ሥልጣኑን እንካፈላለን፤ ፈቃዱንም እንፈጽማለን።

ይህ እንዴት ያለ ዕፁብ ድንቅ የሆነ የውዳሴ ቃል ነው! ይሁዳ ይህንን ደብዳቤ ሲጽፍ በአሳቡ ውስጥ የነበረውን ዓላማ ካወቅን፥ የውዳሴው ቃል የበለጠ ክብደት እንዳለው እንረዳለን። ይሁዳ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ታላቅነት ለአንባቢዎቹ እያሳበባቸው ነበር። ያንን ከተቀበሉ በሐሰት አስተማሪዎች ወደ ስሕተት ፈጽሞ አይመሩም። በፍቅር የተነደፈላትን ልጃገረድ የማግባት ዕድል ያገኘው ወጣት ዳግመኛ ከቀደምዎቹ ከንፈር ወዳጆቹ ጋር ለመዳራት እንደማይሻ ሁሉ፥ እንደዚሁም በአዳኙ ክብር ተጠምዶ «በእግዚአብሔር ፍቅር» (ይሁዳ 21) የተጠበቀው አማኝም ወደ ሰይጣን ጎራ ለመመለስ ጨርሶ አይፈልግም።

መሰናከል የለባችሁም!

እናንተም ቃሉን ካስታወሳችሁ፥ የክርስትና ሕይወታችሁን በእምነት፥ በተስፋና በፍቅር ከገነባችሁ፥ መንፈሳዊ መለየትን ከተለማመዳችሁና ራሳችሁን ለክርስቶስ ካስገዛችሁ እርሱ ከመሰናከል ይጠብቃችኋል።

ንቁ!

ጠላት በጣም ብልጥ ነው፤ አደጋዎቹም እጅግ የከፉ ናቸው።

ሆኖም ግን ብቻውን ጥበበኛ የሆነው አዳኝችሁ ከከፋት ከልሉ አንድ ቀን በደስታ ወደ ክብሩ ያገባችኋልና ነቅታችሁ ጠብቁ! ነቅተህ ጠብቅ!